

KRIK

KRIK

Glasilo Osnovne šole Franceta Prešerna Kranj, šolsko leto 2021/2022

Vanesa Sopaj, 7. c

Eni Gashi, 7. c

Mentorica: Dunja Jezeršek

Mentorica likovnih izdelkov: Patricija Zbičajnik

Urejanje Krika: Marko Zupan in Dunja Jezeršek

Risba na naslovnici: Erdi Alijaj, 7. c

Risba na zadnji strani: Zeid Kerić, 7. b

NADA

PAJNTAR

NAMESTO V SLUŽBO - NA MORJE

Lani novembra je učiteljica slovenščine Nada Pajntar pomahala prešerni službi v slovo, si kupila električno kolo in začela uživati v popolni svobodi.

Kaj je vaš najljubši spomin na poučevanje?

Imam lepe spomine na službovanje v vseh 40 letih, kot so na primer presenečenja otrok za prvi april, ko so se skrili po straniščih, kletkah, omarah ... Zelo se tudi vedno razveselim, kadar srečam nekdanje učence.

Ali ste se veselili odhoda v pokoj?

Moji občutki so bili mešani; služba je bila že naporna, zato sem se veselila počitka. Vedela pa sem, da bom zelo pogrešala stike z učenci in tempo dela.

Ali se spomnite kakšnega smešnega ali zanimivega dogodka iz časa poučevanja?

Eden bolj smešnih spominov je bil, ko sva za prvi april z učiteljico Dunjo zamenjali razreda in sva učence 7. razreda nahecali tako, da sva vprašali dva učenca snov devetih razredov. Šala se je čisto preveč "posrečila", saj je učenec, ki je bil vprašan, doživel pravi šok oziroma travmo, zaradi česar imam še danes slabo vest.

Kakšen je bil vaš zadnji dan pouka?

Moj zadnji dan pouka je bil evforičen, ni bilo običajnega pouka, ampak naravoslovni dan, hodila sem od razreda do razreda in se poslavljala.

Ali se velikokrat spomnite na nas učence?

Velikokrat, včasih sem ponoči celo sanjala o vas. Zdaj, recimo, ko so bili NPZ-ji, sem razmišljala, kakšni bodo rezultati, ko je bilo Cankarjevo tekmovanje, sem držala pesti za vas, pa da boste še naprej ohranili lepe ocene ...

S čim se najraje ukvarjate v pokoju?

Z možem veliko hodiva na morje in izlete, preurejava vikend na morju in delava letno kuhinjo. Veliko tudi kolesarim z električnim kolesom, urejam vrt in pazim vnuke.

Kako poteka vaš dan v pokoju?

Zdaj sem se že malo navadila, na začetku pa sem bila izgubljena, padla sem iz ritma in nisem vedela, kaj naj počnem. Sedaj pa veliko potujem (Pula-Kranj) in mi ni dolgčas.

Ali ste si v pokoju omislili kakšen hobi, za katerega prej niste imeli časa?

Rekla sem si, da bom brala in izpopolnjevala tuje jezike, čeprav še zdaj nimam časa. Mislila sem, da bom vadila ruščino, saj sem poleg slovenščine študirala tudi ruščino, a me je zaradi vojne med Ukrajino in Rusijo želja minila. Berem pa knjige v angleščini.

**Kdaj ste se odločili, da želite postati učiteljica?
Kaj je bil vaš vzgib?**

Že v prvem razredu osnovne šole sem hotela postati učiteljica, samo nisem vedela, katerega predmeta. Najprej sem mislila poučevati razredni pouk (še dobro, da nisem), kasneje športno vzgojo, na koncu pa sem se odločila za slovenščino, saj sem rada brala in me je navdušila tudi moja učiteljica slovenščine. Nikoli nisem niti razmišljala o drugih poklicih.

Kje ste poučevali?

Od svojega prvega do zadnjega dne sem poklic opravljala na osnovni šoli Franceta Prešerna Kranj. Začela sem, ko sem nadomeščala učiteljico, ki je bila na porodniškem dopustu, in od takrat sem ostala 40 let, brez prekinitev.

Ali ste opazili kakšne razlike med posameznimi generacijami učencev?

Razlike so velike. Seveda pa sem bila tudi jaz drugačna, zdi se mi, da sem bila zdaj, ko sem starejša, bolj čustveno povezana z otroki, kot pa na začetku, ko sem bila še začetnica. Zdi se mi, da so mlajše generacije bolj čustvene, bolj odprte, odnosi

do učiteljev so bolj sproščeni, lažje se je povezati z njimi, saj jih ni tako tako strah učiteljev, kot je bilo starejše generacije.

Kakšne lastnosti mora po vašem mnenju imeti dober učitelj?

Po mojem mnenju mora učitelj imeti rad otroke in biti do vseh enak, da otroci čutijo, da jih sprejemaš.

Kakšna je bila vaša izkušnja s poučevanjem na daljavo v času epidemije?

Bila je stresna izkušnja. V razredu sem vedno stala zraven učenca, če sem videla, da nekdo ne dela, pomagala in kontrolirala ... Tam pa sem bila nemočna, čakala sem na odziv. S tem je bil tudi pouk malo okrnjen, saj smo počasneje delali. Hotela sem, da bi se vsi odzivali, samo ... neuspešno. Ko ste prišli nazaj, sem videla tudi veliko čisto praznih zvezkov.

Ali se vam zdi, da se je učiteljski poklic do danes kaj spremenil?

V 40 letih so velike razlike. Na začetku ni bilo nobenih pripomočkov, nobenih računalnikov, imeli smo samo učbenik, teste smo razmnoževali še na ciklostil. Pri slovenščini se je spremenilo tudi to, da je bilo veliko lažje za učence, saj so dobili samo naloge, kakršne smo vadili, zdaj je pa vedno neko neznano besedilo in potem se izhaja iz tega besedila. Veliko učencev pa ima težave z razumevanjem, še posebej, kadar so besedila zahtevnejša.

Kaj vam je bilo pri vašem delu najbolj všeč in kaj najmanj?

Najbolj všeč so mi bili končni izleti, ko smo se družili, vaje za proslave so bile tudi zabavne, športni dnevi in govorni nastopi. Trideset let sem bila tudi mentorica Krika in smo vedno pobirali največje nagrade. Najbolj zoprno pa mi je bilo spraševanje učencev. Zato sem se odločila za napovedano spraševanje, saj mi je bilo najbolj grozno, da bi nekoga po svoji izbiri poklicala pred tablo, ta pa ne bi bil pripravljen.

Bi nam radi še kaj povedali o svojih otrocih ali vnukih?

Na našo šolo sta hodila oba moja otroka, tako da sem res povezana s to šolo. Imam štiri vnuke, moja najstarejša vnukinja pa je zdaj v šestem razredu.

Bi na koncu radi še kaj sporočili bralcem?

Največ je vredno tisto, v kar vložiš trud, da sam prideš do cilja, napreduješ in si potem pri tem uspešen.

Med poukom v svoje misli poletim.
Res lepe so te moje sanje,
zaradi njih kar drhtim.
Tako so resnične, da kar padem vanje.

Zraven slišim zvok poletja,
nenadoma pa učiteljev krik,
zamudil sem celo uro petja,
res boleč njegov bo dotik.

Bor Štibelj, 6. a

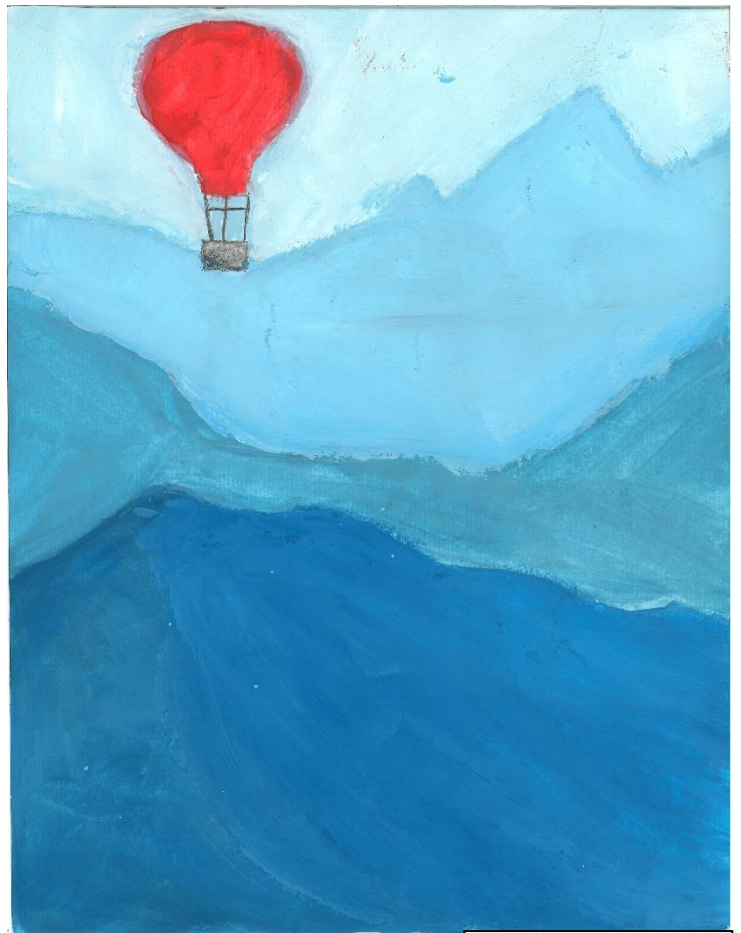
Zima je snega
polna magija,
zato poleti vanjo.

Ana Luna Šubic, 6. a

Z letalom poletim
v mirne sanje
skozi oblake drvim
skoraj se zaletim vanje.

Kratka so poletja,
zaslišim glasen krik
veselja, sreče, poletja
in nežen dotik.

Mark Žezlina, 6. a

David Pahor, 9. č

Ko se zavrtim
in radio prižgem,
se zelo sprostim
in plesati začnem.

S plesom pokažem
vse o sebi
in dokažem,
da mi res veliko pomeni.

Zdi se mi,
da ko plešem,
čas mimo mene tako hitro beži,
takrat mi ni treba poslušati nobenih laži.

Gaja Zdešar, 7. a

HOROSKOP

OVEN (21. 3.-20. 4.)

Aprila boš prekipeval/a od energije. Ves čas boš v središču pozornosti, kar zna biti na trenutke zelo naporno, zato si ne pozabi napolniti baterij. Pazi, da se ne zapletaš v nepotrebne drame! Ne verjemi vsemu, kar slišiš, in ne širi lažnih govoric, saj ima to lahko velike posledice. Veliko se bo dogajalo, zato pazi, da ne popustiš v šoli - si tik pred koncem!

Prijateljstvo: ★★★★★

Ljubezen: ❤️❤️❤️

Šola: ●●●

BIK (21. 4.-20. 5.)

Naučiti se moraš sprejeti kritiko. Kdorkoli ti jo pove - starši, učitelji ali prijatelji, ti želi dobro, zato njegove besede vzemi dobronamerno in se iz njih kaj nauči. Saj veš, ljudje, ki jim je mar zate, te nikoli ne bodo samo hvalili. Njihova naloga je tudi, da te opozorijo na napake. S simpatijo bosta končno našla čas drug za drugega.

Prijateljstvo: ★★★★★

Ljubezen: ❤️❤️❤️❤️

Šola: ●●●

DVOJČKA (21. 5.-21. 6.)

Pri šolskem delu in testih si površen/na, kar te zna stati boljše

ocene. Osredotoči se in hiti počasi. Simpatija bo veliko v tvoji bližini. Pokaži, da te zanima, in jo vprašaj kaj osebnega. Všeč ji bo, da nisi dolgočasna oseba, zato ne bodi sramežljiv/a, s trdim delom ti bo uspelo. Obšolske dejavnosti ti bodo šle na živce, a ne pozabi, da v resnici v njih zelo uživaš.

Prijateljstvo: ★★★★★

Ljubezen: ❤️❤️❤️❤️

Šola: ●●

RAK (22. 6.-22. 7.)

Uspelo ti bo nekaj nepričakovanega. Čestitke, zaslužiš si uspeh! Zdelo se ti bo, da se s prijatelji oddaljujete, zato je zdaj zadnji čas, da glede tega kaj ukreneš. Povej jim, da ti veliko pomenijo, in vzemite si čas, da skupaj preživite zabavno popoldne. Simpatija bo že počakala. Staršem ne bo všeč, ko boš slabe volje.

Prijateljstvo: ★★★★★

Ljubezen: ❤️❤️

Šola: ●●●

LEV (23. 7.-23. 8.)

Na trenutke se preveč obremenjuješ z nepomembnimi stvarmi, še posebej z videzom. Videti si odlično, tvoj stil je zavidanja vreden in si resnično super oseba! To je že zdavnaj opazila tudi tvoja simpatija, s katero se bosta

lahko ta mesec zblížala. Čaka vaju nekaj lepih skupnih trenutkov. Vzemi pa si tudi čas za prijatelje.

Prijateljstvo: ★★

Ljubezen: ♥♥♥♥♥

Šola: ●●●

DEVICA (24. 8.-23. 9.)

Večino časa boš želel/a preživeti s prijatelji, kar pa staršem ne bo po godu, zato ti bodo šli na živce. Vendar ne pozabi, kako zelo te imajo radi. Izkaži jim malo pozornosti in hitro se boste lahko dogovorili, kaj si želiš. V šoli boš pod stresom, čeprav veš, da za pretirane skrbi nimaš razloga, saj imaš dobre ocene.

Prijateljstvo: ★★★★★

Ljubezen: ♥♥

Šola: ●●●●

TEHTNICA (24. 9.-23. 10.)

Preveč te skrbijo stvari, ki niso odvisne le od tebe. Ne pritožuj se preveč in naredi, kar pač lahko vsak lahko prispeva svoje. Večere izkoristi za branje knjige, saj ni dobro, da si cel dan na telefonu ali računalniku, četudi si tam dopisuješ s simpatijo. Raje izkoristita čas v živo. V šoli moraš zdržati še malo - raje se potrudi zdaj, da boš potem užival/a, uspelo ti bo.

Prijateljstvo: ★★

Ljubezen: ♥♥♥♥♥

Šola: ●●●

ŠKORPIJON (24. 10.-22. 11.)

Razjedalo te bo ljubosumje in preden osebi, na katero si ljubosumen/na, nameniš kakšen grd pogled, razčisti pri sebi. Namesto, da tej osebi zavidaš ji raje privošči vsak enkrat dobi svojih 5-minut slave enkrat boš na vrsti ti. Zakaj se pravzaprav tako počutiš? Razmisli, kaj lahko storiš, da boš tudi ti zablestel/a na določenem področju. Verjemi, da zmoreš. Noben izziv ne bo tako velik, da se ga ne bi mogel/la zlahka lotiti.

Prijateljstvo: ★★★★★

Ljubezen: ♥♥♥

Šola: ●●●●

STRELEC (23. 11.-21. 12.)

Koristilo ti bo, če začneš boljše ravnati s svojim denarjem. Ne zapravljaj ga po nepotrebnem in raje varčuj za tisto, kar si zares želiš. Nekateri tvoji načrti niso povsem realni, zato jih prilagodi in ne izgublaj energije za nedosegljivo. Vzemi si nekaj časa tudi za prijatelje, s katerimi bo vedno zabavno - kjerkoli že boste. Ugotovil boš, da simpatija ni vate a verjemi vsak človek ima dušo dvojčico le poiskati jo je treba.

Prijateljstvo: ★★★★★★

Ljubezen: ♥♥♥

Šola: ●●●●●

KOZOROG (22. 12.-20. 1.)

Zdelo se ti bo, da ti ne uspe umiriti svojih misli. Ves čas te nekaj skrbi. Svoje dvome zaupaj staršem ali

prijateljem in pomagali ti bodo, da se boš počutil/a bolje. V šoli se boš moral/a pošteno potruditi za dobre ocene, a bo tvoj trud trojno nagrajen. Presenetilo te bo, da bo brat ali sestra ta mesec do tebe še posebej prijazen/na.

Prijateljstvo: ★★★★★

Ljubezen: ♥♥

Šola: ●●●

VODNAR (21. 1.-19. 2.)

Za šolsko delo ti primanjkuje časa, saj se raje ukvarjaš z vsem drugim. Pazi, da te vase ne posrkajo prijateljeve drame - živi svoje življenje in ne življenja drugih ljudi. Poskrbi, da si tik pred koncem šolskega leta ne zakuhaš kakšne slabe ocene, saj te sicer čakajo peklenski meseci. Simpatiji ne obljublaj nemogočega!

Blaž Gašperlin, 9. c

Prijateljstvo: ★★★★★

Ljubezen: ♥♥♥

Šola: ●

RIBI (20. 2.-20. 3.)

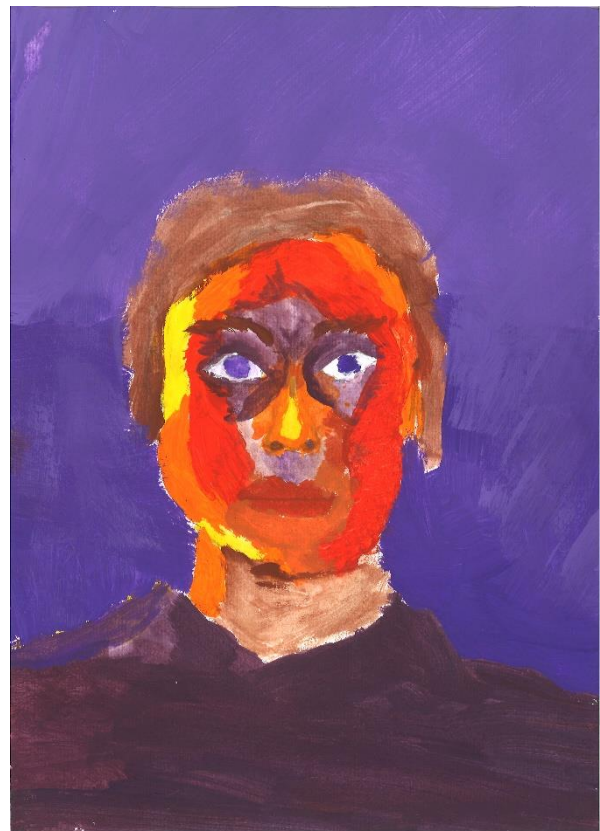
Muči te neko vprašanje, zaradi katerega se s simpatijo ne moreš povsem sprostiti. Pomaga lahko iskren pogovor in hitro bosta spet povsem v oblakih. V šoli boš zlahka kos vsem ocenjevanjem in domačim nalogam, kar ti bo marsikdo zavidal. Doma se boste dobro razumeli. Preizkusi se v čem novem - npr. v pisanju pesmi!

Prijateljstvo: ★★

Ljubezen: ♥♥

Šola: ●●●●●

Lana Gračnar Germ, 6. a

Nejc Kiphut, 9. c

KAKO OBLEČI TIPČKA ZA VALETO

Bliža se valeta, dragi naši fantje, in to pomeni, da se je treba temu primerno seveda tudi obleči. Medtem ko me punce že od konca februarja kot nore iščemo obleke, da bomo ja ena lepša od druge, in izbiramo štikle, kaj pa medtem počnete vi? Ali sploh že veste, kaj boste oblekli, ali čakate, da vam mami eno soboto prinese domov outfit, ki bo izgledal tako, kot da ste ušli s sestanka za odrasle moške? Ali pa je vaš moto oblačenja morda še vedno »Saj še ne smrdi preveč« in pa »Vržem gor, kar bom najprej zagledal v omari« in boste na koncu na valetu uleteli v tradicionalnem lancu, trenirki, papučih in belih Nike štumfih skoraj do kolen, s katerimi itak ne moreš nikoli zgrešiti. Zato, dragi naši, je zelo

priporočljivo, da sedaj ne prenehate z branjem, ampak namesto tega storite ravno obratno. Pozorno prisluhnite našim modrim nasvetom.

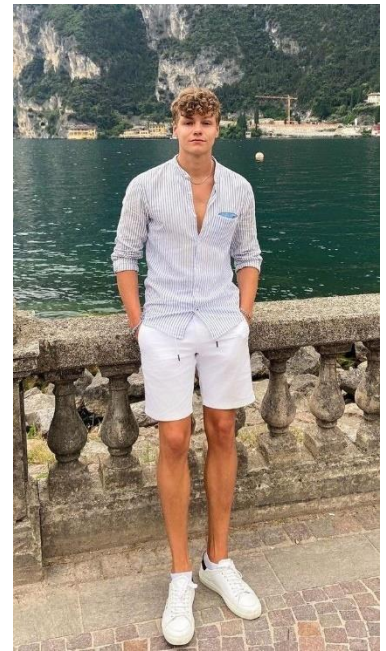
Najprej morate biti seznanjeni z barvami; letos to so zagotovo bež in rjavkaste barve ter vsi odtenki zelene. Je pa res, da to niso običajne barve, zato boste ne samo modni, ampak boste vsekakor pritegnili pozornost, ki jo - bodimo iskreni - večina najstnikov zelo potrebuje. Če pa ste bolj sramežljive narave ali pa bi se raje držali klasike, pa vam predlagamo temno modro, črno ali pa mogoče celo olivno zeleno.

Ne smemo pa pozabiti na dve barvi, ki zažgeta predvsem pri blondincih. To sta svetlo roza in bordo rdeča. Svetli lasje, malo temnejša polt, potem pa roza majčka, ni ga lepšega razgleda za sošolke! Takoj boste postali tarča za tračarjenje pri kupu punc.

Poleg kratkih majic s čisto majhnim V-izrezom na ovratniku pa so ponovno IN tudi srajce.

Z njimi letos zagotovo ne boste staromodni. Če se boste odločili za srajco, ni nujno, da oblečete čeznjo rekelc. Srajco lahko oblečete samo. Lahko se odločite za elegantno z dolgimi rokavi in jih preprosto zavihate navzgor do komolcev ali še višje. To je priporočljivo predvsem za fante, ki želijo pokazati svoje natrenirane ali pa mogoče zagorele roke, mmmm 😊

Glede hlač - hja, ta je pa težja. Letos zelo strgane hlače pri fantih pač niso več v modi, pa tudi pri puncah se jih opaža vedno manj.

Čeprav se vam zdi, da pretiravamo, se na bolj pomembnih dogodkih nekateri modeli še vedno pojavljajo v trenirkah, kar je čista žalost. Namesto da bi vsaj enkrat v življenju pokazal, kako čeden je, pomežiknil kakšni luštni puncici, tip izgleda, kot da bi ti prišel narediti fasado, na katero čakaš že eno leto, in ga sploh nočeš več videti.

Fantje, če želite pustiti dober vtis, bo treba kar nekaj stvari premisliti in preprosto požreti dejstvo, da tudi moda ni nekaj brezveznega. Ravno tako, kot vi gledate našo zunanost in oblačila, ne pozabite, da me še toliko bolj natančno spremljamo vašo. Zato bi vas prosile, da vse svoje gaserske pripomočke, vključno s pederušami, umazanimi štumfi in trenirkami 14. junija 2022 raje pustite doma in nas za spremembo navdušite in pustite brez besed.

Modna komisija devetošolk

MODNI NASVETI

Moda povsod je čist drugačna,
vsakega najstnika je »lačna«.

Lahko je bedna, izven stila,
lahko so očala, petke, krila.

Tud poda se jeans pa srajca,
hudi čevlji, kratka majca.

Moda je grozna, kdaj nastane katastrofa,
ko se to zgodi, se na kilometre voja.

Bel bombaž ter črne pike,
sploh napis in bedne slike.

Siva jopca, modre hlače,
starinski plašči, brez krtače.

Upam, da kaj naučil si se iz tega,
a če ne, te bo kmalu obšla zadrega.

Bor Štibelj, 6. a

OBISKALI SMO LAMPEDUSO

Prejšnje šolsko leto smo osnovnošolski in srednješolski prešernovci s pomočjo prijateljev iz Italije napisali zmagovalno zgodbo *A JOURNEY TO A BETTER TOMOROW*. V organizaciji *COMITATO 3 OTTOBRE*, smo bili del projekta *WE ARE IN THE SAME BOAT*. Projekt je namenjen

krepitvi zavesti in znanja mladih o temah migracij, globalnih sprememb, človekovih pravic itd.

3. oktobra 2013 je ob obali Lampeduse umrlo 368 migrantov. Zdaj vsako leto 3. dan v oktobru poznamo kot dan spomina in sprejema. Skupaj z Italijani, učiteljico Tanjo Muller,

dijakinjo GFP-ja Ulo Zupanc in učenko 9. č razreda Ranyo Zorman smo 5 dni preživeli na Lampedusi. Udeležili smo se mnogih delavnic, debatnih krožkov, predavanj, javnih govorov ter tudi koncertov.

Najpomembnejša delavnica je bila predavanje mornarja, ki mu je uspelo rešiti 166 migrantov na dan brodoloma. Že njegova pripoved je bila grozljiva, še bolj pretresljivo pa

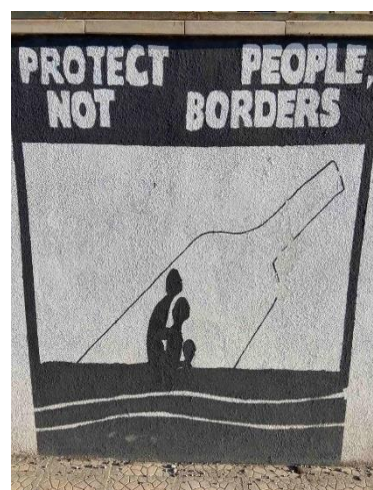
je bilo potem, ko so nam preživeli in člani družin umrlih govorili o svoji izkušnji.

Obiskali smo Vrata Evrope, originalno La Porta d'Europa. V Lampedusi stojijo že od dneva nesreče in predstavljajo upanje in spomin na vse

migrante. Za prebivalce Lampeduse imajo zelo velik pomen. Nočna slovesnost je bila zjutraj ob 3.30 na glavnem trgu, v času, ko se je takrat zgodil brodolom, z otvoritvijo spomenika Novo upanje. Ob 6 h je bil pohod proti Vratom Evrope, ki pa se ga na žalost nismo mogli udeležiti, saj smo že leteli nazaj v Slovenijo.

Izkušnja je bila nepozabna, ogromno sem se naučila in hvaležna sem za to. Mislim, da bi ljudje, ki ne želijo sprejeti migrantov v svojo državo, morali imeti

priložnost doživeti to, kar smo mi, pa bi zagotovo čisto drugače gledali na to problematiko.

Nekaj časa smo na Lampedusi imeli tudi za kopanje na eni najlepših plaž v Evropi, z ladjico smo obkrožili otok in poskusili številne tradicionalne jedi.

Pred kratkim smo po svoji nagrajeni zgodbi posneli tudi filmček v šoli.

Lulu Karabegović, 9. c

PRIJATELJ

štiri konce ima kvadrat
trikotnik ima tri
a ko krog naredi obrat
smo neskončni prijatelji mi

pravi prijatelj je tak
da posluša te takrat
ko potrebuješ pogovor
in od njega dobiš odgovor

s prijateljem se zabavaš
in od njega težko odhajaš
z njim preživljaš težke trenutke
in deliš najlepše občutke

Živa Štefe, 7. a

Iza Ana Bembič, 9. a

ROMEO IN JULIJA - MODERNA ZGODBA

Montegovi in Capuletovi, znani družini, sta prijateljevali že od nekdaj. Prišel pa je korona virus in družini sta se začeli prepirati.

Največji spor, ki je družini do konca razdrl, je bil kreg o učinkovitosti cepiva. Capuletovi so zaničevali vse proticepilce, kot so bili Montegi, ki so proti cepivu glasno protestirali. Romeo, otrok družine Monteg, in Julija, otrok družine Capulet, sta se na skrivaj ljubila in ohranjala stike po telefonu. Čez čas pa sta ugotovila, da to ni dovolj in da ne moreta živeti drug brez drugega.

Edina možnost, da ostaneta skupaj, je bila skrivna poroka. Ker pa je šla Julija ravno v karanteno, sta to storila po videoklicu in zraven poklicala še strica Lorenza, prijatelja obeh družin. Ko sta bila že poročena, sta se odločila to povedati staršem.

Najprej je Julija Romea pripeljala k svojim staršem. Ko sta ugotovila, da je Romeo Montegov in da še ni cepljen, sta ga nemudoma odgnala. Naslednji teden pa je za korono umrl Julijin bratranec. Njeni starši so za njegovo smrt krivili Romea, saj je bil edini necepljeni v stiku z njim in so mislili, da je on nanj prenesel virus. Juliji so vzeli vse naprave, s katerimi bi lahko komunicirala z Romeom.

Sara Manojlović, 7. b

Gal Pogačnik, 9. č

Obupana Julija ni vedela, kaj naj stori, zato je za pomoč prosila strica Lorenza. Ta ji je svetoval, naj spije strup, s pomočjo katerega bo zaspala in bo videti mrtva osemindeset ur, saj bi tako starši mislili, da je umrla, z Romeom pa bi lahko na skrivaj živela skupaj. Lorenzo naj bi poklical Romea in mu ta načrt sporočil.

Julija je to res storila, in ko so jo starši videli spati, so res mislili, da je umrla, in to zaradi cepiva. Romeo pa je izgubil telefon in ni prejel Lorenzovih klicev in

sporočil. Ko pa je po televiziji izvedel za mrtvo Juljio, ki naj bi bila žrtev cepiva, je šel v trgovino in vzel najmočnejši strup. Ko je prišel do Julijine krste in jo zagledal mrtvo, si je še sam z iglo vbrizgal strup, simbolično, kot cepivo. Julija se je kmalu po tem zbudila in ko je videla Romea mrtvega, ji je od žalosti počilo srce.

Ko so oba našli mrtva, je stric Lorenzo povedal Capuletovim in Montgovim za ljubezensko zgodbo njunih otrok. Družini sta se zamislili in ugotovili, da ju je spor stal življenja njunih otrok in da se res ni vredno do smrti prepirati zaradi virusa, ki ga bo itak kmalu konec.

Iza Ana Bembič, 9. a

JULIJA IN ANJA

Bilo je običajno popoldne, Julija in Romeo sta naredila nalogo, nato pa je Romeova sestra Anja predlagala, da si ogledajo film. Julija je poslala Romea v trgovino po prigrizke, saj je želela ostati sama z Anjo, da bi se lahko pogovorili.

»Anja, kaj bova naredili ...?«

»Julija, zelo te imam rada, ampak starši me nikoli ne bodo sprejeli, če jim povem za naju ... Bojim se, da me bodo poslali v tisti grozni tabor ...«

»Ne moreva več tako živeti, v strahu in skrivnosti!«

Tisti trenutek se je Romeo vrnil iz trgovine.
»Skrivnosti? Kakšni skrivnosti, kaj se dogaja?«

Anja je skušala razložiti Romeu, priznala mu je vse, ampak ni bil prav razumevajoč. Vse ga je jezilo, sploh to, da sta njegova najboljša prijateljica in sestra skrivno zaljubljeni. Anja je planila v jok.

»Prosim, ne povej mami in očetu ...«

Romeo se ni prav nič zmenil za Anjine solze, še isti dan je vse povedal staršem. Mama od jeze in razočaranja ni hotela govoriti, oče pa je skrivaj tolažil Anjo. Zjutraj se je zgodilo ravno to, česar se je Anja bala. Mama ji je izročila majhen letak z naslovom »Modri tabor«.

»Tu boš preživela naslednjih 7 mesecev, samo da malo prečistiš glavo. Ne skrbi, imajo dobro

hrano, pouk boš imela tam ... Na letaku vse piše. Odpeljali te bomo čez dva dni, v ponedeljek zjutraj.«

Mama je bila tako besna, da se ni želela preveč pogovarjati.

Anji je bilo vse jasno. Ni spregovorila niti besede. Bila je tako žalostna ... Ni vedela, kaj naj stori, zato je samo odšla v svojo sobo.

Kasneje je na vrata hiše potrkala Julija. Po vsem, kar se je zgodilo prejšnji dan, je hotela videti Anjo.

»Dober dan, gospa Monteg, je Anja doma?«

»Je, ampak ne more ven.«

Julijo je močno zaskrbelo, in ker se Romeo z njo ni pogovarjal, ni imela druge izbire, kot da se zvečer vrne in pritihotapi skozi Anjino okno. Julija je bila pripravljena narediti vse za Anjo.

Ko je sonce zašlo, se je Julija uspešno izmuznila od doma. Potrebovala je par poskusov, da je splezala vse do Anjinega okna, a tudi to ji je uspelo.

»Anja, kaj se dogaja? Si v redu?«

Anja ji je povedala vse; kako jezna je bila mama in da jo bodo odpeljali v popravljalni tabor čez dva dni. Julija je začela jokati, Anja pa jo je tolažila in ji obljubila, da ji bo vsak dan pisala pesmi. Objeti sta preživeli noč, zgodaj zjutraj pa se je Julija vrnila domov.

Ob vstopu v hišo jo je zalotila mama. Julija je bila cisto prestrašena. Zlagala se je, da ni mogla spati in da se je odpravila na jutranji sprehod. Mami je bilo pomembno samo, da se je vrnila, zato ji na srečo ni postavljala preveč vprašanj. Z Julijo imata dober odnos, še posebej, odkar ji je umrl oče. Julija po navadi nič ne skriva, a vseeno se je bala, da bi mama izvedela za Anjo, zato je morala narediti izjemo.

Naslednji dan, zgodaj zjutraj je Julija še zadnjič videla Anjo, preden je ta odšla. Mahala ji je in opazovala, kako se avto vse bolj oddaljuje.

Manca Pesko, 9. a

Naslednjih par mesecev je bilo za Anjo in Julijo precej težko. Anja je držala svojo obljubo. Vsak dan je poslala kakšno pesem. Bila je precej nadarjena, poseben navdih pa ji je bila Julija. Tako si je na taboru krajšala čas. Julija je normalno hodila v šolo. Njeno življenje je bilo precej pusto. Poleg Anje je imela samo še Romea, a tudi z njim se ni pogovarjala več, odkar je vse povedal staršem. Postajala je vse bolj depresivna, nasmejala se je samo takrat, ko je

brala Anjine pesmi. Romeo se ji je skušal opravičiti, puščal je pisma v njeni omarici, klical je njeno mamo ... Julija se ga je dolgo izogibala, čez nekaj časa pa je popustila. Skupaj sta odšla na travnik k drevesu. Romeo se ji je opravičil za vse, kar je naredil, iskreno mu je bilo žal. Tudi Julija ga je kljub jezici zelo pogrešala, bila je v težkem obdobju ... Potrebovala je prijatelja, zato je popustila, se naslonila na njegovo ramo in zajokala. Pogrešala je očeta in Anjo, v šoli se je poslabšala, ni več vedela, kaj naj naredi.

Ko se je vrnila domov, jo je v sobi čakala mama. V rokah je imela škatlo z Anjinimi pesmimi. Julija je panično začela govoriti, mama se ni mogla premikati, bila je čisto v šoku, ni vedela, ali je jezna, razočarana ali kar oboje. Par minut je bila samo tiho, ni slišala niti ene besede, ki jo je izgovorila Julija, nato pa se je začela s povišanim tonom jeziti, dokler ni opazila ran na Julijinih rokah. Julija je v tišini spustila par solz.

Taina Feratović, 9. a

»Kaj je to? Si si to sama naredila?« je prestrašeno rekla mama.

Julija je bila brez besed. Mama se je umirila, takoj je znižala ton. Poskušala se je pogovoriti in biti bolj razumevajoča. Julija ji je vse razložila.

»Ne želim ti več lagati. Pogrešam Anjo, zelo jo imam rada in zelo trpim, ko je ni. Odkar so jo starši poslali v tisti tabor, sem vedno slabše, počutim se grozno.«

Mami je bilo zelo hudo za Julijo, poskušala jo je razumeti in pomagati. Naslednjih par dni ji je posvečala več pozornosti, veliko stvari sta razčistili. Mama se je odločila, da se bo pogovorila z Anjinimi starši in jih poskušala prepričati, da hčerko pripeljejo nazaj domov. Samo tako je lahko pomagala svoji hčeri.

Res je odšla do Montegovih vrat. Vljudno se je predstavila in razložila, zakaj je prišla. Anjina mama Barbara in oče Miha sta prisluhnila. Barbara nikakor ni imela namena pripeljati Aneo nazaj domov. Ni se zmenila za Anjino počutje, še manj pa za Julijino. Trdno je zagovarjala svoje mnenje. Ko je že hotela napoditi Julijino mamo Lauro domov, se je Miha končno odločil spregovoriti.

»Barbara, prenehaj. Včeraj si videla, kakšna je Anja; če jo bova še pustila tam, je samo vprašanje časa, ali jo bova naslednjič videla samo z ranami ali je sploh ne bova. Ne bom več pustil, da trpi. Ni važno, ali so ji všeč fantje ali punce, važno je, da je srečna. Najina naloga je, da jo imava rada in ji stojiva ob strani, ne glede na vse. Jutri greš lahko z mano ali ne, v vsakem primeru grem ponjo.«

Barbara je od sramu ostala tiho. Laura je potem pustila telefonsko za primer, da si Barbara premisli, se poslovila in odšla.

Ko je Laura odšla, je Barbara začela jokati. Miha se je kljub neizmerni jezi, ki jo je čutil do nje, usedel poleg nje in ji prisluhnil.

»Kaj sem storila narobe? Prosim, Miha, povej mi, kaj!? Ne želim si, da drugi vidijo mojo hčer kot neko čudaško punco. Strah me je, da ji bog ne bo oprostil. Saj veš, da je to v naši veri prepovedano. Res jo imam rada, samo mislim, da je to samo neka faza. Kako je to sploh možno, da ji je všeč isti spol? Sploh ne razumem, ljudje niso tako narejeni ...«

»Nič nisi storila narobe, Anja je še vedno najina mala, lepa, nadarjena punčka. To je čisto nič ne spremeni. Bog jo je takšno ustvaril, tako nama je dal in tako jo morava sprejeti, in kot sem že rekel, tako morava imeti rada. Faza ali ne, tvoja dolžnost je, da ji verjameš, jo podpreš in ji stojiš ob strani takrat, ko ji bo nekdo rekel, da je čudaška. Sploh pa, ni važno, kaj si drugi mislijo. Namesto da se ves čas jeziš, bi lahko malo prebrala o tej temi. Ne more kar izbrati, kdo ji bo všeč. Taka pač je, in tudi mnogo drugih ljudi je takih. V resnici sploh ni nič takega, samo razširi malo pogled na vse skupaj, skušaj jo bolje razumeti. Če jo imaš rada, boš to naredila.«

Mihove besede so močno vplivale na Barbaro. Celo noč je premišljevala o tem in se zjutraj tudi odločila, da gre z Mihom po Anjo. Poklicala je tudi Lauro, se ji opravičila za svoje obnašanje in ji sporočila, da bo Anja za čas kosila že doma.

Ko je Julija izvedela za to, je jokala od sreče. Še nikoli ni tako hitela, na srečo je Anja živela samo par hiš stran.

Ko je Anja prispela in ko sta se zagledali, sta padli v objem in si obljubili, da ju nikdar nihče več ne bo ločil.

Starši so njuno ljubezen potem tudi sprejeli. Anja in Julija sta organizirali razne skupnosti za otroke in odrasle v podobnih stiskah. Skupaj sta skušali sporočiti svetu, da si moramo ljudje ne glede na kakršnokoli »drugačnost« stati ob strani.

LJUBEZENSKE

LOKI

Ljubezen je lepa, ljubezen je vse,
Od vseh ljubezni le ena največja je.
Ker moja ljubezen pomeni mi vse,
Ima le eno ime, ki LOKI je.

Ula Zadnikar, 7. c

Ko pomislim na ljubezen,
se zavedam, da to je bolezen.
A ko pomislim nanj,
ta misel takoj gre stran.

Ana Kovač, 7. c

Izpovedati se je prava reč,
samo povej mi, da sem ti všeč.

Kupi mi šminke
in speci palačinke.

Ime mu je Jože
in podaril mi je rože.

Nuška Jožeta rada ima,
zato ljubosumna sem bila.

Anja Misajlovski, 7. c

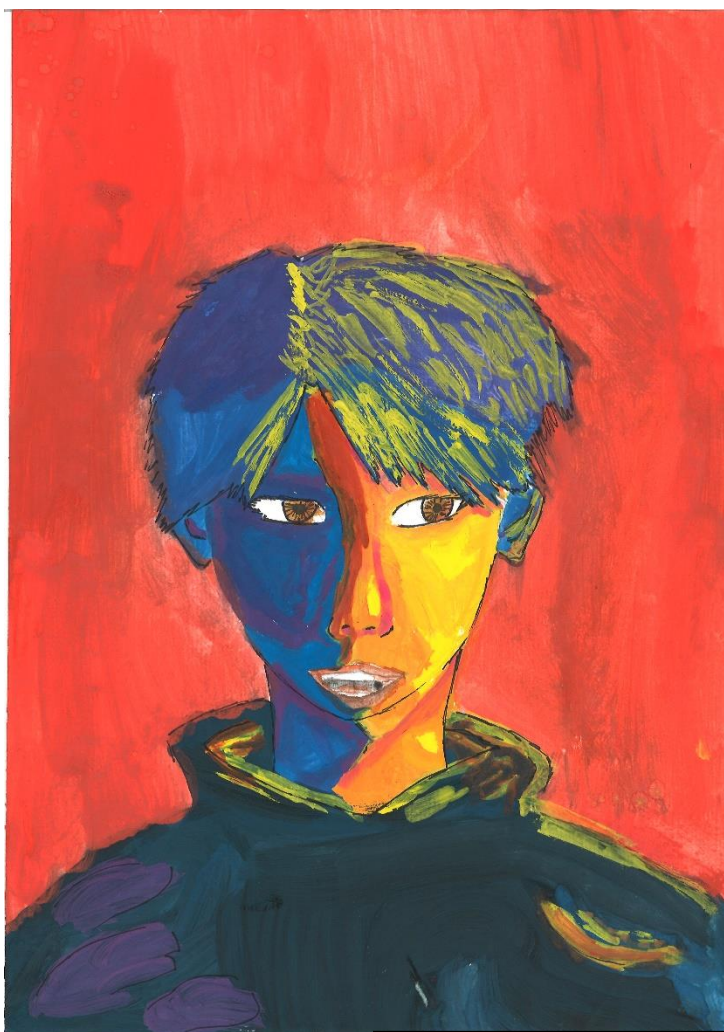
Vabil sem jo na dolge sprehode,
šla sva čez dolge prehode,
šla čez mnoge ovinke.
Sva bila na nasprotnih straneh,
vendar sva se našla,
na pravo pot prišla
in se srečala.

Jakob Kosmač, 7. c

Zate imam samo ljubezen,
ker brez tebe sem trezen.
Rad te imam,
a brez tebe sem sam.

Ko sem bil še s tabo,
vse je bilo za zabavo.
A sedaj, ko te ni,
mi do življenja več ni.

David Aleksej Jugovic, 7. c

Matic Tian Črešnik, 9. b

Še vedno sva skupaj,
leto je okrog.

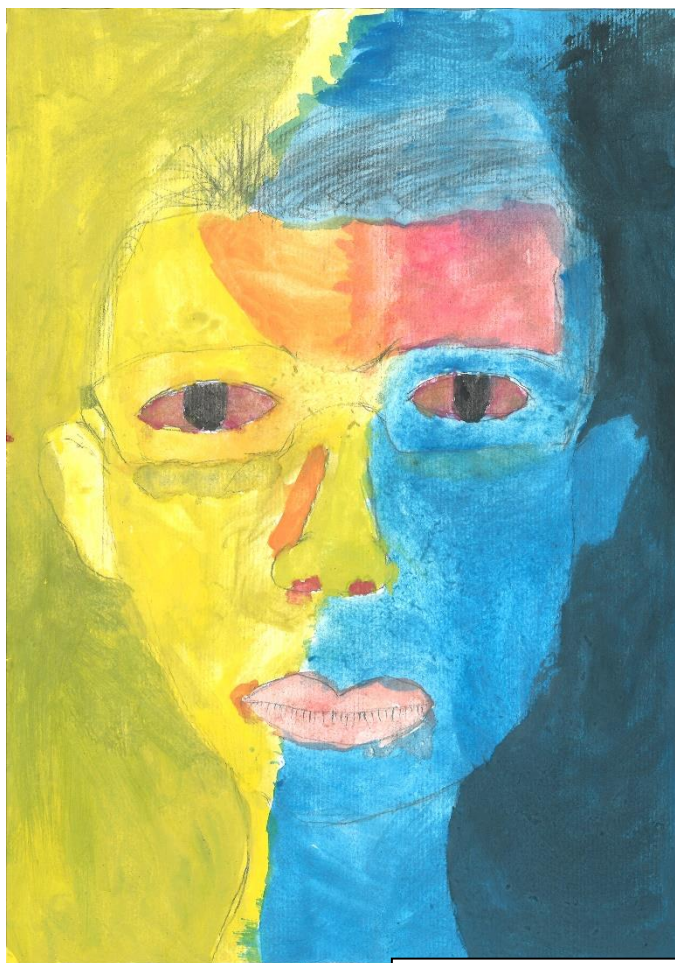
Niso važna leta,
važno je srce,
vzemi si čas za me.

Zdaj podaj mi roko,
našla sem, kar sem iskala,
ljubila te bom večno.

Rada biti povedala, da si
še bolj moj,
da vedno s tabo bom delila srce.

Hvala, ker si z mano,
res mi je lepo,
naj vsako leto bo tako.

Eva Keber, 6. a

Lovro Lombar, 9. a

Natalija Vasiljević, 9. č

PREŠERNOVI ZVEZDNIKI

TILE NAŠI MULCI RES NISO OD MUH ... NEKATERI SO NAM SAMI NAPISALI NEKAJ O SEBI IN SMO JIH SAMO »OBNOVILI«, NEKATERE PA SMO ZASLIŠ(EV)ALI.

ULA ZADNIKAR, 7. c

Koliko časa treniraš?

Umetnostno drsanje treniram 7 let. Začela sem pri šestih letih.

Kako potekajo tvoji treningi?

Treniram 6 dni v tednu, ob torkih in četrtek imam tudi jutranji trening in grem na led pred poukom in po njem. Zdaj sem prišla tudi v reprezentanco, kjer nas je 12 in imamo dodatne treninge na Bledu. Treniramo tudi poleti, med počitnicami imamo večkrat priprave in takrat imamo več treningov dnevno.

Kdo te je navdušil za to?

Mami me je vpisala na tečaj in mi je bilo všeč, zato sem se vpisala v klub.

Kateri je najtežji skok?

Skoki v začetku niso težki, saj naprej delaš samo enojni obrat, nato dvojnega, kar je že bolj zahtevno, ko začneš s trojnimi, pa postane zares zahtevno. Jaz trenutno naredim dva trojna skoka. Od vseh je najtežji trojni lutz, ki se ga tudi že učim.

Kateri je tvoj največji dosežek?

V letošnji sezoni sem zmagala na treh tekmah za Evropski kriterij in bila v svoji skupini tudi skupno prva, na državnem prvenstvu pa sem v kategoriji deklic od 12 do 15 let osvojila 3. mesto.

Kakšna je drsalna oprema?

Za umetnostno drsanje potrebujemo posebne profesionalne drsalke, mehke in trde ščitnike zanje, oprijeta oblačila, rokavice, razne pripomočke za suhe treninge, za tekmovanje pa še dres, enega za kratki in enega za dolgi program.

Kakšni so kriteriji ocenjevanja nastopa?

Sodniki ocenjujejo posebej skoke, piruete, sekvenco korakov in pa umetniški del, torej izvedbo programa, kako drsaš na glasbo ... So vsako leto bolj strogi in tudi

že pri nas mlajših se elementi snemajo, da jih sodniki pred ocenjevanjem pogledajo v počasnem posnetku.

Kaj ti je najbolj všeč pri umetnostnem drsanje?

Najbolj mi je všeč drsanje samo, koraki in izražanje na podlagi glasbe.

Lana Gračnar Germ, 6. a

DREJČ MEGLIČ, 9. c

Tek na smučeh je začel trenirati pred približno šestimi leti. Na začetku treningov ni ravno oboževal, ampak kasneje se je navadil, da je za zadovoljstvo in uspeh potrebno trdo delo. V času korone je dobil neverjetno voljo za treniranje in veliko treniral sam. Od takrat naprej so se začeli vrstiti sami dobri rezultati. Večkrat je zmagal, bil drugi ali tretji. Dosegel je več zmag na državnih prvenstvih in dobre rezultate v tujini.

Tekmuje tudi v biatlonu, torej ob teku še strelja s puško. V teku na smučeh se teče v drsalni in klasični tehniki, v biatlonu pa le v drsalni. Tekme so na dolge razdalje, po navadi 10 km, in pa šprint na izločilne boje, po navadi 1,5 km.

V mlajših letih precej pomaga talent, ko pa tekmovalci odraščajo in začnejo resneje trenirati, pa se razlika zelo zmanjša. Če imaš talent in ne delaš trdo, z voljo in s trmo, ne dosežeš veliko.

V tem športu je v težko uspeli tudi zato, ker v Sloveniji zimskim športom ni namenjeno veliko denarja. V vseh klubih primanjkuje denarja in trenerjev. Ampak o Drejčju bomo zagotovo še slišali, denar gor ali dol 😊

EMA DEMJANOVIĆ, 9. c

Nogomet trenira že 9 let, navdušil pa jo je brat. Treninge ima vsak dan med tednom, v soboto in nedeljo pa tekme. Občasno se udeležuje reprezentančnih treningov, bila pa je tudi na pripravah z reprezentanco, kjer so naše punce igrale dve tekmi proti Ferskim otokom. Letos so s selekcijo U 15 zasedle 2. mesto v slovenski ligi, z U 17 pa 4. mesto.

Šolo in nogomet je precej težko usklajevati, pogosto zato, ker ji tekma vzame cel dan, saj nastopajo po celi Sloveniji. Včasih se uči kar na poti v kombiju. V mlajših selekcijah je trenirala še skupaj s fanti, kar je bilo pogosto neprijetno - fantje so jo zmerjali, počutila se je manjvredno in marsikateri trener jo je podcenjeval, ker je pač punca.

Ema je zato postala prava borka za enakopravnost in pravice žensk na splošno. V Sloveniji zelo malo deklet trenira nogomet, razlog za to je večinoma mnenje, da »nogomet ni za punce«, mnogih pa pri izbiri športa tudi ne podpirajo starši. Na srečo je Emo mami zelo spodbujala in drugim s ponosom govorila, da njena hči igra nogomet.

Sama bi najprej želela dokončati šolo in nato izbrati primeren študij. Seveda bi rada igrala nogomet in tako služila denar, a na žalost profesionalni nogomet za ženske zaenkrat ni preveč obetaven. Ampak Ema se bo trudila to spremeniti.

LULU KARABEGOVIĆ, 9. c

Lulu spremlja klavir že od rojstva, saj sta njena mama in sestra prav tako pianistki. Igrati je začela pri štirih letih, pri šestih pa je bila že prvič na tekmovanju. Udeležila se je že ogromno seminarjev, tekmovanj in

poletnih šol, ko je še živela v Tuzli, pa je prejela že dve prestižni štipendiji. Leta 2017 so se preselili v Kranj in istega leta je umrl njen dedek. To jo je tako pretreslo, da je igranje klavirja za dve leti popolnoma opustila.

Zdaj je na srečo ponovno nenehno za tipkami in končuje 6. razred Glasbene šole Kranj. Letošnje leto je bilo zanjo izjemno uspešno, saj je imela svoj prvi recital, nastopala je z različnimi orkestri,

prebila se je na lestvico najboljših gorenjskih pianistov, ravnokar pa je na Koroškem prejela zlato nagrado na mednarodnem tekmovanju.

Glasbeno šolo ima vsak dan, včasih celo ob sobotah, vadi pa od 4 do 5 ur na dan. Kljub temu najde čas tudi za treninge atletike, predvsem met kopja, in je v šoli odlična učenka. Naslednje leto bo poleg gimnazije obiskovala še srednjo glasbeno šolo.

JOŠT REKELJ, 7. a

Na naši šoli je znan kot heker, kar vedo tudi že učitelji in ga pogosto prosijo za pomoč pri raznih proslavah, ko mora biti pri »kablih« kak strokovnjak. Ukvarja se s programiranjem in kodiranjem, sestavljanjem rubikovih kock, igra pa tudi kitaro. Začel je postopoma. Mislil je, da bo res hudo, če bo znal katero od teh stvari, zdaj pa zna vse! Zanimajo ga še večji izzivi in rad bi se naučil čim več novega.

Pri svojem »poslu« pa tudi že nekaj zasluži. Ne, ne služi z vdiranjem v spletne strani in krajo denarja, pač pa s sestavljanjem računalnikov za prijatelje. Kupi vse komponente in sestavi računalnik čisto sam. Ne zdi se tako težko, ampak v resnici je pravi izziv. Konec koncev je Jošt šele sedmošolec!

Torej - zdaj veste, na koga se obrnite, kadar vam crkne računalnik ali pa bi radi novega.

Tim Zupančič, 6. a

BLAŽ GAŠPERLIN, 9. c

Devetošolec, ki se je v vseh letih menda doma za šolo učil samo 3 ure - tudi ko smo delali na daljavo, ni zabušaval, ampak zbrano poslušal, tako da je vedno vse odnesel od pouka. Verjetno je edini te sorte pri nas.

Verjetno tudi edini, ki je prekršil pravilo o padcu uspeha na prehodu iz 5. v 6. razred, saj je bil najprej prav dober, potem pa odličen. Matična šola ima očitno res dober vpliv nanj, saj je ob odhodu s podružnice končno nehal izgubljati svinčnike, radirke, zvezke ..., kar se zdaj občutno pozna pri družinskem proračunu.

Letos si je prislužil zlata priznanja iz fizike, matematike in astronomije. V matematiki je bil 7. v državi, za kar je prejel pohvalo, v astronomiji pa podprvak. Vseh zlatih priznanj se mu je v osnovni šoli nabralo kar 8, dve sta bili srebrni, poleg tega je dobil še dve pohvali, bil enkrat državni podprvak in enkrat prvak.

Njegova najljubša predmeta sta fizika in kemija, najraje pa se ukvarja z astronomijo. Vse obožuje, računanje in opazovanje neba - s teleskopom lovi zvezdne kopice, galaksije in meglice. Nekaj nezvezdnih objektov se da sicer videti s prostim očesom, z njegovim ogromnim »zvezdogledom« pa kar okoli 1000.

Čeprav največ trenira možgane, zelo rad tudi kolesari in se ukvarja z judom.

URBAN PLEŠA, 9. a

Moj brat je zelo pameten.

Njegov največji uspeh je 1. mesto na državnem tekmovanju iz astronomije, osvojil pa je tudi 2 zlati priznanji iz matematike, 2 zlati priznanji iz logike in zlato ter srebrno priznanje iz fizike.

V prostem času veliko programira, igra igrice, npr. Minecraft, tiska s 3D-tiskalnikom, opazuje vesolje z astronomsko kamero ... Programira tudi aplikacije, take za rudarjenje kriptovalut, spletne strani za Minecraft server, igrice, programe za

prepoznavo obraza ipd. Na 3D-tiskalniku tiska stojala za telefone, podstavke za

kozarce,

podstavke za slušalke ... V prostem času rudari kriptovalute, igra pa tudi klavir in badminton, pri katerem pa proti meni nima šans. Vedno ga premagam.

Astronomsko kamero pogosto postavi na teraso, da opazuje in slika zvezde, vreme in planete. Slike se mu avtomatsko prenesejo na računalnik. Tam se dobro vidijo strele.

Po poklicu bi rad postal astronom ali programer. Za programiranje in računalništvo ga je zelo navdušil bivši učitelj Andrej Koložvari. Med vikendi je velikokrat hodil v šolo, da sta skupaj sestavljala robote.

Katarina Pleša, 6. a

Opomba: Ker je mojstrici Katarini uspelo fotografirati le Urbanovo levo uho, si njegov obraz lahko ogledate samo na odličnem avtoportretu, ki ga je naslikal pri likovni. Ja, ni kaj, eni so res nadarjeni čisto za vse. No, razen za badminton 😊

RECEPTI ZA VSAKOGAR

HITRE RAFAELO KROGLICE

Te preproste kroglice so primerne za kadarkoli. Lahko se jih naredi tudi s kakšno drugo vrsto čokolade, vendar bodo še vedno okusne.

SESTAVINE:

- 60 ml sladke smetane za stepanje
- 200 g bele čokolade
- 15 g masla
- 0,5 žličke vanilijeve arome
- 30 g kokosove moke
- 20 mandljev
- 30 g kokosove moke oziroma posušenega kokosa (za posip)

PRIPRAVA:

1. Belo čokolado nalomimo (narežemo) na koščke, ki jih stresemo v skledo.
2. Sladko smetano vlijemo v kozico in na srednji temperaturi počasi segrejemo. Tik preden zavre, kozico odstavimo in z vročo smetano prelijemo čokolado v skledi. Pustimo stati nekaj minut, da smetana prodre skozi čokoladne koščke. Nato vse skupaj s kuhalnico ali lopatko dobro premešamo, da dobimo gladko čokoladno zmes, v katero vmešamo vanilijevo aromo in maslo. Pomembno je, da sestavine mešamo, ne stepamo, da v zmes ne vtepemo zraka.
3. V čokoladno zmes nato vmešamo kokosovo moko. Pustimo, da se ohladi na sobno temperaturo, potem pa skledo pokrijemo in za nekaj ur shranimo v hladilnik, da se zmes povsem ohladi in strdi.
4. Iz sklede z žličko zajemamo ohlajeno zmes in jo z rokami oblikujemo v kroglice, v katere na sredino vstavimo blanširane mandlje. Kroglice povaljamo v kokosovih kosmičih in zložimo na krožnik ali pladenj. Pripravljeno sladico takoj postrežemo ali do uporabe hranimo v hladilniku.

JOGURTOVE MIŠKE

Miške običajno pripravljamo iz kvašenega testa. Seveda si moramo za pripravo vzeti čas, saj moramo čakati, da testo vzhaja. Če pa se nam mudi, so jogurtove miške več kot odlična izbira, saj vse sestavine preprosto samo zmešamo skupaj.

SESTAVINE:

- 1 jajce
- 180 g jogurta (1 lonček)
- 1 žlička drobno naribane limonine lupinice
- 60 g sladkorja v prahu
- 200 g moke (2 lončka)
- 1 ščepec soli
- 0,5 vrečke pecilnega praška

- olje za cvrenje
- sladkor v prahu za posip

PRIPRAVA:

1. V skledi z električnim mešalnikom zmešamo jajce, rum, limonino lupinico in jogurt. Nato dodamo sladkor v prahu, moko, sol in pecilni prašek ter vse skupaj dobro premešamo, da dobimo gladko testo brez grudic. Pustimo, da testo počiva 30 minut.
2. V večjem loncu segrejemo olje na 180 °C (če nimamo termometra, si lahko pomagamo tako, da v olje potopimo ročaj lesene kuhavnice. Olje je dovolj vroče, ko se okoli ročaja začnejo delati mehurčki).
3. Vzamemo jušno žlico in jo za nekaj sekund potopimo v segreto olje. Z žlico nato zajamemo testo in ga položimo v olje. Z naoljene žlice bo testo zlahka samo zdrselo. Miške v olju cvremo postopoma. Ko se zlato rjavo ocvrejo na eni strani, jih obrnemo in ocvremo še na drugi strani. Postopek ponavljamo, dokler ne porabimo vsega testa.
4. Ocvrte miške s penavko poberemo iz olja in preložimo na krožnik, ki smo ga obložili s kuhinjskimi brisačkami. Pustimo, da se odvečno olje odcedi.
5. Še tople miške serviramo na velik krožnik ali pladenj, potrosimo s sladkorjem v prahu in postrežemo.

PRAVA VROČA ČOKOLADA

Prava vroča čokolada, ki jo lahko pijemo kjer koli in kadar koli, najbolj pa prija zvečer!

SESTAVINE:

500 ml mleka

50 g temne čokolade

1 žlička javorjevega sirupa

PRIPRAVA:

1. Temno čokolado razlomimo na manjše koščke. Na kuhalnik pristavimo kozico, v kateri segrejemo mleko. V mleko damo koščke čokolade in mešamo toliko časa, da se čokolada raztopi. Pazimo, da mleko ne zavre! Nato primešamo še javorjev sirup.
2. Vročo čokolado natočimo v dve skodelici in po želji poleg ponudimo stepeno sladko smetano. Ponudimo še vročo.

ZANIMIVO!

Čokolada je odlično pomirjevalo, kadar se učimo ali smo pod velikim stresom. Slovi kot naravni afrodisiak, daje nam občutek sreče in ugodja. Deluje tudi kot antidepresiv in nam preganja dolgčas.

TOAST ROLICE Z LEŠNIKOVIM NAMAZOM

Hitro pripravljene sladke toast rollice, narejene iz rezin toasta in najljubšega čokoladno lešnikovega namaza.

SESTAVINE:

8 rezin toasta
4 žlice čokoladno lešnikovega namaza
2 jajci
3 žlice mleka
2 žlici sladkorja
1 žlička mletega cimeta
15 g masla

PRIPRAVA:

1. V plitki skledi razžvrkljamo jajca in jih zmešamo z mlekom. V drugi skledici zmešamo sladkor in cimet v prahu.
2. Rezinam toasta odrežemo skorjo, potem pa jih z valjarjem razvaljamo na približno 3 mm debeline. Vzamemo razvaljano rezino in jo premažemo z namazom ter zvijemo v rollico. Po namazu lahko potrosimo tudi malo sesekljanih lešnikov ali mandljev. Postopek ponavljamo, dokler ne zvijemo vseh rezin toasta.
3. Na kuhalnik pristavimo večjo ponev in jo dobro segrejemo. V ponev dodamo košček masla in z njim namastimo celotno površino. Pripravljene rollice potopimo v jajčno zmes in jih popečemo na segretem maslu. Rollice med peko obračamo in ko se zlato rjavo zapečejo z vseh strani, jih pobereemo iz ponve in še vroče povaljamo v cimetovem sladkorju.
4. Pripravljene rollice postrežemo, dokler so še tople.

Ana Luna Šubic, 6. a

KRIK SE POTEPA

MOJE POČITNICE NA KARIBIH (V DOMINIKANSKI REPUBLIKI)

V Zagrebu smo se vkrcali na letalo in čez eno uro prileteli v Nemčijo na letališče Frankfurt, od tam pa naravnost v Dominikansko republiko. Leteli smo se čez cel Atlantik, vožnja je trajala približno 13 ur. Ko smo končno prispeli, je bil zaradi časovne razlike petih ur še vedno dan.

Odpeljali smo se do hotela Vista Sol, kjer smo se nastanili. Hotel je imel velik tropski vrt, kjer so bili flamingi, v ribniku pa race. Bivali smo v veliki sobi, ki je bila le 2 metra od plaže. Morje je bilo ravno prav toplo in zelo čisto. V hotelu so imeli na voljo mnogo aktivnosti, npr. slikanje na plaži, vodno aerobiko v bazenu ali morju, učenje karibskih plesov ... Vsak dan pa smo jedli v hotelski restavraciji. Hrana je bila super in vsi uslužbenci tudi. Najboljše, poleg plavanja, seveda, pa mi je bilo, da so na plaži prodajali sveže kokose. Neki gospod je splezal na palmo in utrgal kokos, ga prerezal na pol in vanj dal slamico. Bil je stokrat boljši kot tisti v naši domači trgovini. No, tako smo preživeli en teden, kmalu pa je napočil čas, da gremo v drug hotel - Catalonia Gran Dominicus.

Ta hotel je bil res zelo velik in imel je prav vse, preizkusila sem kajake, plese ... Super je bilo tudi, da so na plaži skoraj cel dan pekli palačinke in udeležili smo se lahko številnih izletov. En dan smo šli z ladjico in katamaranom na celodnevni izlet na otok Saona, kjer so snemali film Plava laguna in Pirate s Karibov. Drugi dan pa smo se z avtobusom odpeljali na poldnevni izlet do pomola, kjer nas je čakala ladja,

ki nas je odpeljala do nekakšne stavbe sredi oceana, kjer so imeli delfine, s katerimi smo plavali in izvajali trike. Bilo mi zelo všeč.

Štirinajstdnevne počitnice so se nato žal končale in treba je bilo domov. Spet šola. In zanič kokosi.

Lana Gračnar Germ, 6. a

ZANIMIVA DOŽIVETJA V TURČIJI

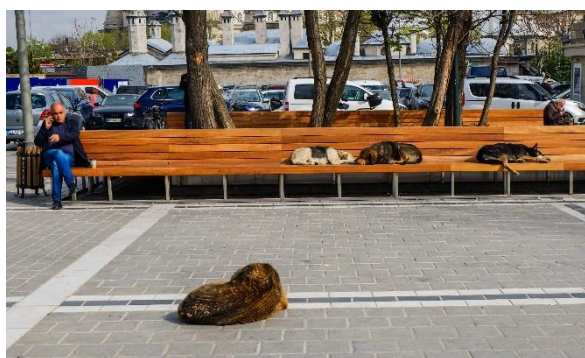
LET Z LETALOM

Od nekdaj sem se bala leteti z letalom, zato je bil polet v Turčijo zame velik izziv. Na koncu je bil strah votel in leteti je bila zelo lepa izkušnja. Hrana na avionu pa me ni prepričala.

UTRINEK IZ ISTANBULA

Ko smo prispeli v Istanbul, je bilo tam ogromno ljudi, moral si gledati pod noge, da

nisi pohodil kakšne mačke, ki se je sončila na preprogah, ali pa psa, ki je mirno poležaval sredi ceste. Na vsakem koraku so mi ljudje pod nos molili grenek čaj ali pa so ponujali sveže stisnjen pomarančni sok. Ko smo se hoteli uvesti na kakšno klopco, poleg nas niso sedeli ljudje, temveč so bile klopce polne potepuških

psov. To me ni motilo, zdelo se mi je prav zanimivo. Zakaj tudi psi ne bi smeli posedati na klopcah?

Ulice so polne majhnih trgovin, stojnic, pred njimi pa je veliko praznih škatel, smeti, odvečnega in poškodovanega blaga ... Ljudje so zelo prijazni, gostoljubni in zabavni. Ko sem hotela kupiti spominek, so mi dali dva, in to zastonj. Ko sem slikala trgovine, polne bombonov in slaščic, so se mi prodajalci nastavljali in pozirali.

Istanbul pa je bil še bolj čaroben zvečer, ko so se odprle vse restavracije in ko so začeli iz minaretov klicati k molitvi. Res noro je bilo, ko so nam v restavraciji s sabljo razbili glineno posodo, v kateri je bila kuhana zelenjava in meso - testi kebab.

KAPADOKIJA

Kapadokijo sem si najbolj zapomnila po neverjetnih skalnatih oblikah.

Obiskali smo predel te čudovite pokrajine, ki se mu je reklo ŽIVALSKI VRT. Tam so bile skale v obliki živali, npr. surikata, polž, kamela, slon ... Šli smo si pogledat tudi Dolino ljubezni, Rožnato dolino, dolino Ihlaro ... Ko smo hodili po eni izmed njih, smo videli kar nekaj želv, ki so se prav počasi in na glas premikale po grmovju. Tisti dan je bilo vroče, naenkrat pa se je vreme hitro spremenilo in na nebu so se začeli nabirati temni oblaki. Med pohodom smo srečali dva korejska državljana, s katerima smo kasneje nadaljevali pot. Začelo je grmeti, se bliskati in začelo je deževati. Nismo imeli dežnikov (ampak to ni bila naša ovira), našli smo zavetje pod skalnatim previsom oz. pod obokom, poslikanim s freskami, ki jih je bilo povsod veliko, in tam

počakali na konec nevihte. Res je bilo razburljivo. Ko je nehalo deževati, smo se odpravili do najbližje avtobusne postaje in se odpeljali do kraja, kjer smo imeli apartma.

V Turčiji je navada piti res res grenek čaj zjutraj in zvečer, zato nisem imela druge izbire, kot da sem pila tisto grenkobo.

Pomagala sem si s kupi sladkornih kock, da je postal vsaj malo okusnejši.

To so moji najlepši spomini na doživetja v Turčiji. Sama zelo rada potujem, saj je to del mene, mojega življenja. Rada spoznavam nove ljudi, jezike, pokrajine, vere, tako da mi je bilo v veselje tole malenkost deliti z vami.

Gaja Zdešar, 7. a

MOJE SANJSKE POČITNICE

Tako kot vsak dan sem se zbudila ob mijavkanju svoje mačke Bučke za hrano ob 2 h zjutraj. Čez 5 ur sem morala vstati in v šolo sem se odpeljala z avtobusom. Zaprla sem oči in vstopila v domišljijo. Vse je bilo videti popolno - brez šole. Ko bi vsaj hitro prišle počitnice, ker matematike ne zdržim več. A sedaj realnost več ni pomembna, hitro spet zaspim ... Zbudila sem se ob petju ptic na Havajih. Sončni žarki so počasi temnili mojo kožo. Moj mož je še spal, zato sem tiho šla po sladoled in skočila v morje. Po koncu medenih tednov sem se odpravila na Kitajsko, ker sem imela težave s poslom. Hitro sem jih rešila in naročila ocvrt riž s piščancem. Spomnila sem se, da sem prejšnjikrat pri kuhanju skoraj zažgala pol hiše, zato sem se vpisala na tečaj kuhanja. Tam nas je učil Gordon Ramsay in pohvalil mojo sarmo. Takoj sem naredila par slikic za instagram in posnela tiktok s slavnim kuharjem. Dobila sva več milijonov lajkov, zato so me povabili na Masterchefa. Tam sem z okusnostjo svojega bureka očarala sodnike. Že v prvem krogu so se odločili, da sem predobra, in mi podelili nagrado. Moj stari prijatelj Kanye West je bil tako ponosen, da se je nehal ozirati za Kim Kardashian in me prišel obiskat. Skupaj sva posnela pesem, ki je postala uspešnica. Ker sem postala nova svetovna ikona, so mi poslali vabilo za študij medicine na Harvardu; končala sem ga v dveh letih. Moj posel je cvetel, zato nisem rabila dodatne službe. Zaradi moje popularnosti pa je moj mož postal drugačen. Toxic zakona si ne želim, zato sem ga pustila.

Tako hitro, kot so leta minila, se je moja osamljenost večala. Par let po koncu zveze sem ga videla v Lidlu srečnega z drugo. Kot je rezalnik rezal kruh, se je moje srce razpolovilo. Ob kozarcu vina sem svoji bestički Seleni Gomez povedala za svoje ljubzensko stanje in skupaj sva napisali pesem I hate you, I love you, ki je bila še ena uspešnica. Moj talent je opazil Taehyung iz glasbene skupine BTS in me povabil na zmenek. Leta so minila in padel je usodni Da. A preden sem dih izpustila ter besedo izgovorila, je avtobusu počila guma. Tako sem zamudila v šolo na svoj poročni dan.

Enisa Kolenović, 8. c

ZELENA DEŽELA

Ta zelena dežela me prevzame,
ko vozim po cesti do Ljubljane.
Tu imam ljubezem,
tukaj sem doma.
Povsod sem bil čisto sam,
pot za kruhom vodi vedno drugam.
Prevozil sem tisoč cest,
videl veliko tujih mest.

Selmin Šabić, 6. a

Drejc Meglič, 9. c

LONDON

Petek, 25. 3. 2022

Ura je pol šestih zvečer, ravno sem prišla s treninga. Imam točno eno uro, da se stuširam in do konca spakiram. Na koncu z živci sem v kufer zmetala še zadnje nujno potrebne stvari, seveda nisem smela pozabiti na sončna očala za oblačno londonsko vreme. Že tako smo bili pozni, mami pa kar ni mogla preboleti, da nisem uspela pojesti juhe, ki mi jo je tako skrbno pripravila.

Ko smo končno sedeli v avtu, sem poklicala Rebeko ...

Peljemo se na letališče in oglasi se mi telefon. Sophie - zamuja, as usual. Čutim metuljčke v trebuhu, pripeljemo se na letališče in že vidim Emo, Sophie pa pride malo za mano. Poslovimo se od staršev, ki kar niso in niso odšli. Lahko bi jih šteli za prtljago, saj so se vlekli za nami skoraj do vhoda v letalo. Že se delijo karte za letalo, Anamari pa od nikoder. Mislile smo, da jo je mami spotoma pospremila še k maši, da zmoli za varen let.

Tastari si se že vsi spokali, samo naši so še gledali in mahali v slovo. Podajali so si robčke za brisanje solz. Še danes pa nam ni jasno, ali so bile to solze sreče ali žalosti. Vsi smo se zbirali okoli vodičke, ki je bila, vam že vnaprej povem, sitna. Ime ji je bilo Špela, po naše Špelca. Klicala nas je po imenu in delila boarding passe. Vsi smo bili nervozni in lahko smo le ugibali, s kom bomo sedeli na letalu. Rebeka in Ema sta morali oddati prtljago in Anamari se je na srečo prikazala, izvedela sem, da ni bila pri maši, ampak da zamuja, ker si je delala tople sendviče za na pot.

Z Emo sva se zgovarjali o svojem strahu pred letom. Mirila sem jo, saj je letela prvič in prepričana je bila, da bomo strmoglavili. V vrsti sva bili zadnji in zato nisva videli, kam grejo najini sošolci. Zemeljska stevardesa naju je poslala gor po stopnicah. Prisopihali sva na vrh in ugotovili, da so vsi še dol. Stekli sva nazaj dol, kjer so naju vsi iskali. Bruka svetovna.

Odpravili smo se proti izhodu. V vrsti je bil en tip s kitaro, malo se mi je zdel znan in ogovoril nas je. Na koncu pogovora me je učiteljica Komar vprašala, ali vem, kdo je to, in ko sem ji rekla, da nimam pojma, je bila čisto razočarana. Povedala mi je, da je to Vlado Kreslin, in začela mrmrati eno njegovih pesmi.

Sledil je miren let. Po napornem pristanku smo se zleknili na sedeže v avtobusu. Sledilo je na žalost prekratkih 5 minut tišine. Vsi smo upali, da bomo lahko spali, pa je tišino prekinil šumeč mikrofon vodičke. Seveda smo ji hvaležni za znanje, ki ga nam je vlila, a je bila ura za vsrkavanje le tega malo pozna. Razložila nam je DO PIKE NATANČEN načrt izleta in vseh zanimivosti. Natančno nam je povedala tudi, kje se nahajajo dinozavri v muzeju, ki bo prišel na vrsto šele zadnji dan. Skoraj že sanjam o dinozavrih in prarastlinah in razmišljam, kdaj se bo ustavila. Pogledam Sophie, ki je že

spala na moji rami ... Nenadoma je planila pokonci - in točno sem vedela, zakaj.

Skoraj sem že spala, ko sem zaslišala «šoping na Oxford Streetu», prebujena sem bila v sekundi. Končno ena zanimiva stvar. A ne ve, da smo tukaj SAMO zaradi Starbucksa, Meka pa Victoria Secret?! Dddd ... Po dolgi vožnji in še daljši razlagi smo v dobri uri prišli do drugega letališča, kjer je bil naš hotel.

Dobile smo kartico za sobo, ampak kot nalašč se soba ni hotela odpreti. Ne vemo, ali je bila pokvarjena ključavnica ali me. Po 10-ih poskusih nam je prišel pomagat en od zaposlenih. Takoj mu je uspelo.

Sobota, 26. 3. 2022

Iz nujno potrebnega spanca me je že ob 5 h zjutraj zbudil hrup. Vse smo se zbudile, ugotovile smo, da je to hotelska budilka, ki jo je nastavil nekdo, ki je bil pred nami v sobi. Nismo je mogle ugasniti, zato smo vzele ven baterije. Ob 8 h smo šle na zajtrk, kjer je bilo ful izbire, ampak jaz sem jedla samo mafine, tisti dan sem jih stolkla 5. Po zajtrku smo se odpeljali v Oxford, vodička je bila tečna celo pot in ves čas ogleda. Po dolgih štirih urah smo končno dobili prosti čas za kosilo in podobne potrebe.

Najprej nismo vedele, kam bi šle po hrano, ko smo zagledale trgovino po imenu Greggs. Ni bilo gužve, cene so bile zelo nizke, zato pa je bilo osebje toliko bolj nesramno. Hrana je bila v redu, edino pohančki so bili neizmerno pekoči. Še danes mislimo, da bi jih morale podtahniti tipom.

Odpravili smo se nazaj v avtobus, ki nas je odpeljal na Oxford Street. Naračunale smo, da bi za obisk vseh zelenih trgovin rabile 5 ur, na voljo časa pa smo imeli le 2 ŠOLSKI!!! uri.

Ko sem izvedela, da imamo za šoping na voljo samo slabi dve šolski uri, se mi je spustil mrak na oči. Nujno sem hotela iti v Brandy Melville, ker ga v Sloveniji itak ni. Brandy-ja sploh ni bilo na Oxford Streetu, zato smo se s pomočjo Google mapsov odpravile 2 kilometra stran. Po Londonu smo tekle, da bi bile pravočasno na cilju, misleč, da smo še vedno na Oxford Streetu. Nismo se izgubile, vendar je bil v trgovini tak dren, da nismo imele veliko volje po ogledovanju. Hotele smo iti še v

Victoria Secret, ampak je bila čisto na drugem koncu, zato smo se potolažile s Starbucksom ob cesti.

Izkazalo se je, da smo prišle na dogovorjeno mesto že pred časom. Videle smo, da nekdo vodi ples, in smo se mu pridružile. Skoraj cela naša šola je plesala z njim in bilo je super. Nato smo se zmatrani odpravili domov. Ta noč je bila za razliko od prejšnje mirna.

Nedelja, 27. 3. 2022

Po zajtrku smo šli v rodno vas Shakespearja in bilo je »noro zanimivo«, itak. Sledil je obisk čokoladnice 3 ure proč. Tam smo videli potek nastanka čokolade, dobili pa smo jih tudi nekaj za »po pešč«. Z vlakcem smo šli v čarobno vasico, nato pa je bil možen ogled šova za otroke. Učiteljica Komar je podala zelo realen komentar, da je vse skupaj primerno za 5-letnike, a nekateri naši so zelo uživali v šovu, imenovanem Fredoo the Frog.

Po žabi nas je čakala 3-urna vožnja domov. Na sredini poti smo se ustavili na počivališču, da gremo jest. Z Rebeko sva šli v Meka in povem vam, da slabše hrane še nisem jedla. Vse sem vrgla v smeti, čeprav vem, da hrane ne mečemo stran. Z Rebeko sva šli v Starbucks, ampak tudi tam ni bilo tako dobro. V dveh urah smo bili v hotelu, poslušali smo še polurna navodila Špelce, ki je bila takrat na srečo zadnjič z nami. Utrujene smo šle v sobo, kjer smo razglabljale o zelo pomembnih temah do zgodnjega jutra.

Ponedeljek, 28. 3. 2022

V ponedeljek smo dobili novo vodičko. Ime ji je bilo Damjana. Necepljeni in nepreboleli smo se šli testirat. Pred odhodom se nam je Damjana predstavila in nam razložila navodila, saj smo ta dan potovali s podzemno železnico. Dobili smo papirnate karte in se odpravili na postajo. Presenetljivo se na srečo tam nihče ni zgubil. Najprej smo šli do Buckinghamske palače, kjer smo

vživali v koncert. Na podzemni sva z Anamari pristali čisto sami v vagonu s samimi čudaki. Naju je bilo kar fino strah.

Torek, 29. 3. 2022

Vstale smo malo prepozno in spokale na zajtrk. Sledilo je pakiranje, vzele smo tudi par šamponov in mil, ker so nam pripadali. Zbor smo zamudile kar za 25 minut. Zaradi nas smo morali prestaviti ogled muzeja. Naš izgovor pa je bil, da nismo mogle zapreti kovčkov. V kar niso preveč dvomili, saj nismo varčevale pri nakupih. V prirodoslovnem muzeju smo si ogledali tiste dinosavre in sekvoje, o katerih smo predavanje slišali že prvi dan. Potem pa na letalo.

Pristali smo v Benetkah in z avtobusom smo se odpeljali proti Kranju. Vsi smo bili srečni, ker smo lahko končno prižgali mobilce in nismo več lovili wifi-ja. Mislila sem, da bomo vsi spali in da bo mir. Na začetku poti je bilo glavno vprašanje, ali ima kdo zvočnik. Imela ga je Anamari in jaz sem se povezala prek telefona. Dali smo ga do konca na glas in tako je bilo celo pot. Učiteljice glede tega niso bile preveč zatežene, zato smo jim dovolili, da sem pa tja dajo glasbeno željo. Zasmilil se nam je tudi šofer in tudi on je dobil svojih par minut. Okoli enih smo prispeli v Kranj, kjer so nas čakali starši, z gledali so veseli. Čeprav ne bi bilo slabo, če bi ostali v Londonu še kakšen dan, sem bila vesela, da sem lahko zaspala v svoji postelji.

Poslovali smo se in odšli domov. Stavim lahko, da smo vsi sanjali o veliki količini dogodkov v le 4 dneh. Misli smo imeli polno tudi naslednji dan, ko nas seveda ni bilo v šolo. Izgorelost pa to ...

OVER ALL: IMELI SMO SE SUPER, NAUČILI SMO SE NEKAJ NOVIH STVARI, SICER VERJETNO MANJ, KOT JE BILO V NAČRTU. DOŽIVELI SMO VELIKO NEPOZABNIH TRENUTKOV, SE SMEJALI TUDI V NEPRIMERNIH TRENUTKIH ... UPAJMO, DA HOTELSKO OSEBJE ZARADI NAS NI IMELO PREVEČ DODATNEGA DELA.

ZAHVALJUJEMO SE VSEM UČITELJICAM, DA SO NAM OMOGOČILE IZLET V LONDON, KI NAM BO V SPOMINU OSTAL VERJETNO DLJE ČASA KOT PITAGOROV IZREK.

Rebeka Ferenčak, 9. c

Sophie Prosen, 9. c

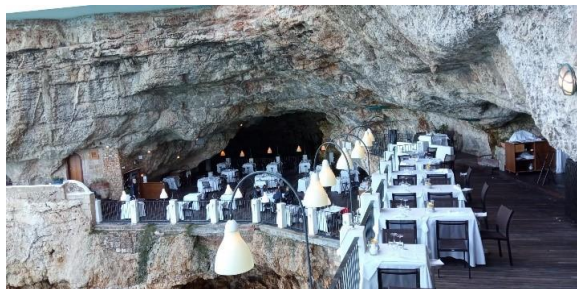

APULIJA

Za prvomajske počitnice smo z družino odpotovali na južni del Italije. Obiskali smo številna mesta, nekaj vam jih bom predstavila.

Prvo mesto, v katerem smo se ustavili, je bilo Polignano a Mare s 17.653 prebivalci. Najstarejši del mesta stoji na skalnati špici s pogledom na Jadransko morje.

Obiskali smo veliko dobrih restavracij, ampak naš cilj je bil obiskati romantično gostilno Grotta Palazzese. Ta prav posebna gostilna je vgrajena v skalnato steno tik nad morjem.

Drugo mesto je bilo Ostuni. To je mesto in občina, ki se nahaja približno 8 km od obale, v provinci Brindisi. Mesto ima pozimi približno 32.000 prebivalcev, poleti pa je ljudi tudi 100.000, saj je med glavnimi mesti, ki privabljajo turiste v Apuliji. Ima

tudi britansko in nemško skupnost priseljencev ter industrijsko cono. Regija je pridelovalka visokokakovostnega oljčnega olja in vina. Je zanimivo mesto, saj je večina hiš pobarvanih belo.

Tretje mesto, ki smo ga obiskali, se imenuje Matera. Kot glavno mesto pokrajine Matera njegovo prvotno naselje leži v dveh kanjonih, ki jih je vklesala reka Gravina. To območje, Sassi di Matera, je kompleks jamskih bivališč, vklesanih v starodavni rečni kanjon. V svoji zgodovini so Matero zasedli Grki, Rimljani, Langobardi, Bizantinci, Saraceni, Švabi, Anžujci, Aragonci in Burboni. Je lepo pokrajina, polna čudovitih kanjonov. Za tiste, ki imate radi akcijo - tukaj so snemali začetek zadnjega James Bonda.

Zala Džuzdanović, 7. a

SLOVENIJA, NAŠA DEŽELA

Slovenija naša dežela je,
tu najde se vse.

V Kranju Prešeren slovi,
ja, tisti, ki pisemca pisal
je Primčevi Juliji.

V Idriji žlikrofi žive,
a preveč pojesti se jih ne sme.

V Ljubljani zmaj domuje,
na Bledu kremšnita kraljuje,
a prekmurska gibanica -
ta pa te res sezuje!

Potem pa še kranjska klobasa,
ki ne zredi ti stasa.

Ko poletje je pred vrati,
vsi v Piran na morje odhitimo
in se plavanja veselimo.

Ko pa dolgčas nam je,
lahko v gore odpravimo se.

A če si le mir želimo,
v gozdu lahko se sprostimo.
Ptič je petje sliši se,
žuboreč potoček uspava te.

Lana Gračnar Germ, 6. a

Slovenija, moja država je,
v kateri ful dogaja se.
Ljubljana glavno mesto,
kjer preveč folka prečka cesto.
Prešeren himno nam je dal
in rožce Juliji poslal.

V kulinariki smo priljubljeni,
tudi mišelinke smo dobivali.
Potica, gibanica in žlikrofi,
to vse so priljubljene jedi.

Ana Luna Šubic, 6. a

Svet, naš planet, z ljubeznijo
objet, v srcu ujet.

Selmin Šabić, 6. a

Znak ti pove, kam,
a ko si čisto na tleh,
si znak zgolj sam.

Bor Štibelj, 6. a

Tomaž Tušek, 9. č

BASNI

GOLOB IN KRAVA

Krava moja hodi po cesti ter zagleda goloba in mu reče: »Kaj pa ti tukaj?«

Golob ji odgovori: »S tvojo ženo sem spal.«

Krava sredi ceste šokirano stoji.

Avto stari čeznjo gre.

Stari golob pa novo ženo dobi.

Pokojni kravi pa poda vabilo: Vabim te na poroko tvoje bivše žene.

Prvi nauk: Nikoli ne spi z drugo ženo.

Drugi nauk: Nikoli ne stoj sredi ceste, opozarja Policijska uprava Ljubljana.

Ula Zadnikar in Jakob

Petrič, 7. c

KRAVICA LIA IN TEČNA MUHA PIKA

Nekega dne se je kravica Lia veselo pasla na travniku, takrat pa je do nje pribrenčala tečna muha Pika. Brenčala ji je okoli glave in si prepevala veselo pesmico. Kravici Liji je to kmalu začelo presedati in muhe se je hotela otresti tako, da je začela stresati z glavo. Ker to ni pomagalo in ji je muha Pika še naprej brenčala okoli glave, je na pomoč poklicala svojega moža bika Patrika. Ta je muho Piko z vso močjo brcnil v korito z vodo. Muha Pika je brcala, krilila z nožicami in se na koncu utopila. Tako je žalostno končala pravkar izležena muha.

Sitna muha nikoli ne živi dolgo.

Ina Brce in Danaja Šumi 7.a

KO BOM VELIK, BOM KMET

V lanskem Kriku smo objavili pamflet struževske kmetice Eme, ki si prizadeva, da bi v šolah poleg statusa športnika, umetnika ipd. uvedli tudi status kmeta, saj sama vsak dan ogromno časa nameni pomoči na domači kmetiji. Lenart jo zagotovo podpira.

No ... kje naj začnem? Ko bom velik, bom kmet. Imel bom veliko kmetijo s šestimi mačkami, kraškim ovčarjem po imenu Runo, sedeminsedemdesetimi cikastimi kravami molznicami, z enim plemenskim bikom, s štirimi konji lipicanci (2 konja in 2 kobili), šestinštiridesetimi štajerskimi kokošmi, z dvema velikima štajerskima petelinoma, s sedmimi krškopoljskimi prašiči (2 svinji in 5 prašičev). Imel bom še šest zajkelj in štirinajst zajcev, šest gorskih gosi, dva purana, osla in pava.

Kmetijo bom imel nekje na vasi (ne vem še točno kje, vendar zagotovo nekje na Gorenjskem). Za razliko od večine današnjih kmetov bomo pri nas večino dela opravljali ročno (spravljali seno, pobirali zelenjavo ...). Na osemštiridesetih hektarjih zemlje bom prideloval krompir, rdečo peso, buče, paradižnike, solato (majsko kraljico, ledenko in radič) ter jagode, borovnice, hruške, jabolka, češnje in slive. Gojil bom tudi veliko žit - tritikalo, rž, pšenico, ječmen, proso ter seveda ajdo. Morda ste opazili, da bi imel rad same slovenske sorte, saj se jih tukaj, na naših tleh, vzgaja vse manj. Nekaj njiv bo še koruze za zrno (seveda slovenske sorte trdinke). Imel bom še sedem hektarjev travnikov in šest hektarjev gozda. Imel bom celo svoj mlin na vodo, v katerem bom mlel moko - svojo in od drugih kmetov, zato računam, da bo moja kmetija nekje ob reki. V lasti bom imel štirinajst kozolcev in pet 'toplarjev'. Ne vem še, koliko traktorjev bom imel, to se bom odločil takrat, zagotovo pa vem, da bo eden izmed njih traktor strica Joža, ki je star čez 40 let (traktor, ne Jože 😊), jaz pa imam rad starine. V manjši trgovinici bomo prodajali vse pridelke, prav tako pa tudi na tržnicah, raznih sejnih ... Poleg sadja in zelenjave bomo prodajali tudi naš sir, skute, razne jogurte in kefirje, maslo, meso, jajca in seveda mleko.

Pozabil sem omeniti ... naša kmetija se bo imenovala Pr` Štefan - tako kot se je imenovala kmetija mojega dedija. Poznam kar nekaj kmetov, zato vem, kako kmetje garajo. Ker je kmet naporen poklic, vem, da se moram pridno učiti in to svojo strast razvijati naprej, da do srednje šole izvem še več informacij o kmetijstvu. Moja vzornica je moja babi, ki ta poklic dodobra pozna. Na Youtubu spremljam tudi dva kanala o kmetijstvu, in sicer Kmečki glas in Bobnar7. Moj cilj bo dobiti čim več znakov za varnost in kakovost živil.

Lenart Zalokar Obadič, 6. b

KAJ BOM

Postal bom košarkaš,
ne pa nogometaš
ali odbojkaš,
kaj šele rokometiš.

Redno bom treniral
in se izboljševal,
da z najboljšimi
lahko bom igral.

Postajal bom močnejši
in upam, da vsak
dan hitrejši.

Tine Eržen, 6. a

TRAFIKA

Ko sem bla še mala,
vedno sem se igrala,
da ko bom velika,
moja bo trafika.

Notri bo igrač
na milijone in milijarde.
Čisto vse bi jaz kupila,
drugim ne bi nič pustila.

Oh, kako bi se igrala,
čisto nič več ne bi spala.
To bilo bi super fajn,
kot bi bla v deželi sanj.

Brina Zupin, 6. a

POKLICI

Pilot, gasilec, policaj,
res preveč je vsega zdaj.
Včasih jih bilo je manj,
zdaj pa pol jih ne poznam.

Ana Luna Šubic, 6. a

OVCA

Ko bom velik, bom ovca.
Res, da vsak dan ne bo lepo,
tekkel bom stran od lovca,
ki želi si moje meso.

Cepili, ostrigli,
v čredo me dali,
oznako mi vžgali
in na pašnik me poslali.

Selmin Šabić, 6. a

LENI BOGATAŠ

Ko odrastem, bom bogataš,
ne bo mi treba delati,
denar kar pride v vajeji.

Spal bom iz dneva v dan,
iz tedna v teden,
iz meseca v mesec
in iz leta v leto,
dokler v moji denarnici ne bo pelo.

Ko pa v denarnici bo pelo,
mi na počitnice gremo.
Na Portugalsko ali v Piran,
samo da nekam daleč stran.

Tim Zupančič, 6. a

SKRIVNO ŽIVLJENJE UČITELJEV

NE BOSTE VERJELI, AMPAK TUDI UČITELJI SO BILI NEKOČ MLADI 😊 PA KAJ VSE SO POČELI IN KAKO USPEŠNI SO BILI! NO, TUDI ZDAJ NJIHOVO ŽIVLJENJE NI POSVEČENO SAMO SESTAVLJANJU ČIM BOLJ ZAGAMANIH TESTOV IN ČOHANJU SOLATE NA VRTU, KOT BOSTE LAHKO PREBRALI ...

Njihove zgodbe so lovili *Bor Štibelj, Ana Luna Šubic, Tim Zupančič, Nikolina Benič iz 6. a, Rebeka Ferenčak in Sophie Prosen iz 9. c.*

MOJCA ŠKARABOT, učiteljica športa

Njena športna pot se je začela s športno gimnastiko, ki jo je trenirala 2 leti. Zelo dobro je tudi tekla in zmagovala na šolskih in občinskih krosih zato so jo trenerji usmerili v smučarski tek, ki ga je navdušeno trenirala 7 let. Tekmovanja in treningi so potekali doma in v tujini, veliko so tekli po gozdu, atletski stezi, delali vaje za moč in nabrali veliko količino kilometrov na snegu. Že zgodaj v jeseni so odhajali v tujino na ledenike. Sezona se je končala konec marca, zadnja tekma so bile Balkanske igre, na katerih je bila dvakratna udeleženka. 5 let je bila v reprezentanci Jugoslavije in dosegla 3 zlate kolajne, 1 srebrno in 2 bronasti medalji v različnih starostnih kategorijah posamično in ekipno.

Pomlad je bila zanjo eno samo učenje, da je nadoknadila vse zamujeno, saj je bila veliko odsotna, vmes pa je opravljala treninge in se udeležila še nekaj tekem v atletiki. Tekla je za AK Ljubljana Šiška, na mednarodnem mitingu je v teku na 800 m dosegla celo 2. mesto.

Ob zaključku gimnazije se je morala odločiti med vrhunskim športom in šolanjem. Takrat so bili drugi časi. Oboje ni šlo več vzporedno, zato se je vpisala na Fakulteto za šport.

Rada ima gibanje in naravo. Veliko hodi v gore, vozi cestno kolo, igra tenis in tekmuje v Gorenjski rekreativni teniški ligi. Med igrami z žogo ima najraje odbojko, ki jo igra s prijatelji. Veliko smuča in teče na smučeh. V zadnjih letih pa jo je navdušil golf, ki je športna panoga z veliko tehnike in koncentracije, kar pomeni, da

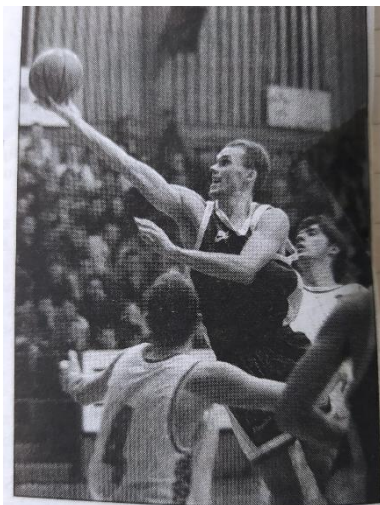

je potrebno veliko vadbe za uspešno igranje. Udeležuje se turnirjev in pravkar je dosegla prestižno zmago na turnirju v Kranju, in sicer prvo mesto med moškimi in ženskami.

Poleg športa pa zelo rada potuje. Spoznala je 35 različnih držav z njihovo kulturo, zgodovino in ljudmi.

ALEŠ PREVODNIK, učitelj športa

Tudi če bi učitelj Aleš želel postati baletnik, bi ga hitro preusmerili v košarko, saj je kar rasel in rasel 😊 Košarko je treniral od 10. pa kar do 35. leta. Igral je tudi za državno kadetsko reprezentanco. V košarki ima nekaj izjemnih uspehov, kot so 2. mesto v Sloveniji med mladinci, 4. mesto v Sloveniji med člani in še marsikaj. Igral je s košarkarskimi legendami, kot sta na primer Jure Zdovc in Marko Milič. Najprej je hotel postati košarkarski trener, nato pa je raje postal učitelj športa. Poleg košarke danes rad tudi plava, kolesari in ureja ribnik.

Postojnski košarkar Aleš Prevodnik (nekdanj Triglav) je lepo prodrl pod koš Heliosa. (Foto: Bojan Velikonja)

Zgodilo pa se mu je še nekaj - pred petimi leti se je drugič rodil. Pravzaprav kar dobesedno. Na košarki v Šenčurju je izgubil zavest, v komi je bil kar pet dni. Imel je srečo v nesreči, da je njegov soigralec obvladal oživiljanje in mu je s pomočjo defibrilatorja pomagal preživeti. Oživel ga je šele tretji sunek - po dvajsetih minutah oživiljanja. Rešilec je prispel v 14-ih minutah.

Po petih dnevih se je zbudil v bolnišnici in se sploh ni zavedal, kaj se dogaja. Pravi, da je bil takrat daleč od normalnega, spomnil se je samo, da je bil tisto dopoldne še v šoli. Tudi dogodkov pred tem dnevem se

bolj slabo spomni. V spominu mu ni ostala niti sinova valeta.

Danes na marsikaj v življenju gleda drugače; svetuje, naj se čim manj obremenjujemo s stvarmi, ki jih ne moremo spremeniti.

SUZANA BEGUŠ, učiteljica športa

V našem športnem kabinetu ima prevlado košarka, saj je tudi učiteljica Suza nekoč zabijala koše kot za stavo. Trenirati je začela v 3. razredu osnovne šole - sicer je bilo v igri več športov, plavanje, atletika, odbojka ..., a na koncu je zmagala košarka, tudi zaradi

Tekma v Kranju je bila za gledalce zanimiva, kajti boj za žogo je bil ogorčen. Od leve so Jure Zdovc, Aleš Prevodnik in Marijan Kraljevič. (Foto: Bojan Velikonja)

sestre, ki jo je že igrala. Bila je v kadetski reprezentanci, pri 15 letih pa je že igrala v članski reprezentanci. Vztrajala je 30 let, dokler ji ortoped ni prepovedal igranja zaradi težav s koleno. Ampak čisto brez športa še vedno ni šlo. Pridružila se je veteranski ligi, in sicer ekipi Raketa iz Maribora. Vsaki dve leti so hodile na svetovna prvenstva veterank in trikrat postale celo svetovne prvakinja - v Ameriki, Portoriku in na Novi Zelandiji. Potem pa so ji kolena dopovedala, česar ji ortoped ni mogel - da je s košarko nepreklicno konec. Prestala je kar 8 operacij kolen.

Zdaj ima več časa za svoje hobije, zelo veliko ustvarja (pogosto okraši zbornico in ostale prostore na šoli) in pleče. Za oboje se je navdušila v osnovni šoli, tako da tako zelo zanič šola očitno le ni 😊.

SILVAN BAŠA, učitelj glasbe

Učitelj Silvan hgovori podobno kot naš novi premier HHolob 😊, saj je iz Vipavske doline. Kar pomeni, da je rojen sredi vinogradov in se presneto dobro razume na vino. Njegovi starši imajo veliko vinogradniško-kletarsko kmetijo, zato se je že v otroštvu naučil pridelovati kakovostno grozdje in negovati vrhunška vina: rebulo, rumeni muškata, malvazijo, sivi

pinot, chardonay, sauvignon, merlot in še cel kup sort. Odraščanje na kmetiji je pomenilo trdo delo, zgodnje vstajanje in iznajdljivost. Priučil se je vsega mogočega in danes se brez težav znajde v vlogi električarja, vodovodarja, zidarja, mizarja, mehanika ... Tudi izumitelja, če je treba. Zdi se mu tudi zelo pomembno, da človek zna pridelati vso potrebno hrano sam.

O umetnosti kletarjenja in preizkušanja vin se je izpopolnjeval na različnih tečajih, ukvarjal se je tudi z ocenjevanjem in trženjem vin. Na naši šoli vsako leto pripravi naravoslovni dan o vinu.

- *Kdor vince prav zauživa, veselje v srce uliva. Če srce dobro ni, ga vince le skazi!* (A. Pl. Slom:ek)
- *Vino je med pijačami najkoristnejše, med zdravili najokusnejše in med hrano najprjjetnejše.*
- *Kdor ne spoštuje vina, žensk in pesmi, bo ostal bedak celo življenje.*
- *Kovina se spozna v ognju, človeka v vinu.*
- *En kozarec je zdravje, dva sta užitek in dobra volja, trije so sramota.*
- *Ni seno za goske, kot ni vino za norce.*
- *Po pameti ga pijmo, da pameti ne zgubimo!* (A. Pl. Slom:ek)

Pred poklicem glasbenega učitelja na šoli je poučeval klavir in orgle na glasbeni šoli, ukvarjal pa se je tudi z izdelovanjem in ocenjevanjem orgel. Vodil je številne pevske zборе in bil nekaj časa tudi glasbeni producent na RTV Slovenija. Zadolžen je bil na primer za zvok in snemanje koncertov, ukvarjal pa se je tudi organizatorji in izvajalci koncertov.

KARMEN VALANT, učiteljica slovenščine in nemščine

Pred 30 leti je učiteljica Karmen najprej hotela postati stevardesa, potem pa se je preselila na Bled. Tam ji je bilo tako všeč, da je pozabila na letanje po zraku in je raje odkrivala krasne koščke naše dežele kar po tleh. Za 6 let je postala turistična vodička. Američanom, Angležem in Nemcem je govorila o slovenskih, avstrijskih in tudi italijanskih krajih; skupaj so si ogledali Bohinj, Pokljuko, Kranjsko Goro, Vršič, Trento, Bled, slovensko Primorje, Beljak, Celovec, Salzburg, Benetke in še veliko več. V glavnem ima same lepe spomine, enkrat pa se je na poti do Kranjske Gore pripetila zelo žalostna nezgoda, katere priča je bila tudi učiteljica Karmen. Nekemu starejšemu gospodu je bilo po poti vedno bolj slabo, dokler ni padel v nezavest. Oživljali so ga na avtobusni postaji, a so reševalci rekli, da ga je srčna kap in da je že prepozno.

Poklic turistične vodičke je morala pustiti, ko je dobila otroke, saj ni mogla biti več toliko zdoma. Zaposlila se je kot učiteljica na osnovni šoli.

V prostem času zelo rada igra klavir in posluša rock glasbo. Bila je tudi na veliko koncertih, npr. na koncertih skupin Big Foot Mama, Beatles, Pink Floyd ... Pela je tudi v APZ Maribor, s katerim so nekoč zmagali na svetovnem pevskem tekmovanju na Irskem, kar je bilo zanjo nepozabno. Ukvarja se tudi s kolesarstvom, plavanjem, tekom, pohodništvom, smučanjem in - ne boste verjeli - tudi z vožnjo na motorju. Zdaj ima že vnuke, zato veliko časa preživi z njimi, sicer pa rada tudi potuje po Evropi.

ANDREJA ŠUŠTAR KONC, učiteljica razrednega pouka

Učiteljica Andreja pravi, da v prostem času občasno kaj sladkega speče - no ja, če se gori različnih slaščic, ki jih je sposobna postreči, reče »kaj sladkega«, pa naj bo.

Kuhanja in peke se je naučila od tete, ki je poklicna kuharica. Skupaj sta ustvarjali v kuhinji in govorila ji je, da je za kuhanje potrebno imeti posluš in da je treba biti v življenju praktičen in iznajdljiv.

Danes recepte dobi na spletu, od prijateljic in sorodnic, precej reči pa naredi kar po svoje. Ker zdaj že vsi vedo, kakšna mojstrica je, jo prijatelji pogosto prosijo, da speče večjo količino peciva za razna praznovanja. Največ peciva - kar 25 različnih vrst - je spekla za srečanje Prešernovih šol, ko se je z njimi sladkalo 200 učiteljev. Takrat je bila več kot teden dni vse popoldneve do pozne noči v kuhinji. Na dan dogodka je samo za razrez in zlaganje na pladnje porabila 4 ure. Seveda je bilo vse kot iz revije, saj meni, da ljudje jemo tudi z očmi, in želi, da vse, kar postreže, zgleda estetsko.

Že samo načrtovanje je cel podvig. Vrste peciva morajo biti čim bolj raznolike, razmisliti mora pa tudi, koliko pekačev bo lahko

shranila v hladilniku, kaj pa lahko več dni hrani v posodah. Pred nakupovanjem si naredi tabelo, v katero vnese potrebne sestavine,

potem divje preračunava količine in se z dolgim

seznamom odpravi v trgovino (s tovornjakom? 😊). Narediti mora tudi časovni okvir, saj mora biti pecivo s kremo sveže, zato podlage speče dva dni prej, zadnji dan pa zmeša in doda še kremo.

Peka je zanjo sproščujoča, če le ima dovolj časa, nikoli pa se ne bi s tem ukvarjala poklicno, saj bi potem postalo vse skupaj hudo stresno in naporno in bi se tudi naveličala. Raje svoje znanje prenaša na mlade, zato je na šoli uvedla kuharski krožek, kjer učenci ustvarjajo same dobrote.

TINA HABJAN LAVTAR, učiteljica slovenščine

Učiteljica Tina Habjan Lavtar je odraščala z živalmi ter pogosto tudi pomagala pri raznih operacijah mačk in psov, saj je njen oče veterinar. Nad jahanjem se je navdušila, ko so kupili prvega konja; takrat je imela 6 let. V tem času so doma tudi začeli graditi ranč. Najprej se je učila jahati v Jahalnem centru Podvin, ko pa so zgradili ranč do konca, so trenerji prihajali tja. Nekaj let pozneje se je pojavila želja po tekmovanju, zato so odšli v Nemčijo po prvega športnega konja, saj jih takrat v Sloveniji ni bilo veliko. Trenirali sta s sestro Majo in si

tudi menjavali konje. Preden je začela s tekmovanjem, je opravila tekmovalno licenco v preskakovanju ovir s konji, saj je to pogoj, da se lahko udeležiš tekem na državni ravni.

Tekmovala je v kategorijah do višine 135 cm in nanizala kar nekaj lepih uspehov; iz nižjih kategorij ima doma več kot 30 rozet, iz višjih kategorij pa veliko pokalov z državnih tekmovanj, Pokala Slovenije, tekmovanj, kjer sodniki ocenjujejo slog jahanja ... Njeno športno tekmovalno pot so spremljali tudi padci, saj se konji pogosto ustrašijo živobarvnih zaprek. To je eden redkih športov, kjer so si fantje in dekleta enakovredni, zato je tekmovala tudi proti fantom. S tekmovanjem je začela pri 12 letih, zadnji parkur pa odjahala pri 19 letih, saj se je njen takratni konj Sir Amadeus

poškodoval. Odšel je na operacijo, ki pa ni bila uspešna, zato so ga morali uspavati. Kupili so novega konja Zora, s katerim pa ni tekmovala. Kot zanimivost - svojega drugega konja Aara ima še vedno doma in je star 29 let.

MOJCA SMERKE, učiteljica angleščine

Ali ste vedeli, da je učiteljica Mojca prava nepremičninska agentka? Trenutno ima namreč v lasti kar 200 hiš! Res je, da so malo manjše, ampak vseeno. Lilliput Lane Cottage je serija miniaturnih hišic in gradov, ki so narejene po resničnih zgradbah. Vsaka miniaturna je izdelana ročno in tudi pobarvana ročno. Pri nakupu le-te zbiratelj dobi tudi potrdilo o pristnosti zgradbe. Serije so številčno omejene in vsako leto so prikazane druge zgradbe. Cena je odvisna od velikosti hišic - od 10 pa vse do 200 funtov.

Hišice je začela zbirati slučajno. Že od nekaj so jo zanimale miniaturne, posebej miniaturne zgradb. Ko je prvič naletela nanje, se ni mogla upreti skušnjavi in jih je kupila. Miniaturne so večinoma naprodaj v trgovinah s spominčki, nekaj - predvsem pa v zadnjem času - jih je

kupila po internetu. Na njeno žalost in pa tudi na žalost mnogih zbiralcev te serije so hišice prenehali izdelovati pred nekaj leti. Mogoče bodo tako z leti pridobile na vrednosti.

Miniature ima razstavljen v vitrini, da so zaščitene pred prahom. Njena zbirka je že precej obsežna, postavljene pa so tematsko: spominčki iz različnih držav (Eiflov stolp, grad Neuschwanstein, nizozemski mlin na veter, Bela hiša), miniaturne hišice Lilliput Lane in ostale hišice.

ALFONZ POTOČNIK, psiholog

Turistični vodič številka 2 - ja, kar dva imamo na šoli. V gimnaziji je obvezno prakso opravljal v Turističnem društvu v Radovljici, ko pa je vodja turistične pisarne odšla na dopust, je v Radovljici za ta čas prevzel menjalnico denarja, prodajo spominkov in oddajo zasebnih sob. Prav ste prebrali, vse to je bilo zaupano gimnazijcu. Največ težav mu je delala menjalnica: menjanje mark, šilingov in lir. Zvečer je moral prešteti denar, vendar se znesek ni vedno ujemal s pričakovano vsoto. Naslednji dan je bilo potrebno zjutraj denar odnesti na banko. Pri denarju mu je pomagal upokojeni bančni inšpektor in včasih sta napako iskala pozno v noč, da je celo zamudil zadnji avtobus in je moral do doma v Begunjah kar peš.

Naslednje leto ga je izkušeni turistični vodič na Bledu uvajal v vodenje. Dobro mu je šlo in začel je voditi turiste najprej skupaj z njim, kasneje pa enodnevne izlete na Vršič, Predel, Trbiž, Postojno ipd. tudi že sam. Gostje so bili Angleži, Francozi, Nemci, Belgijci ... Na enem izmed enodnevnih izletov so ga cariniki slekli do golega, ker naj bi tihotapil devize. Ampak očitno so se zmotili. Kadar je imel s seboj več denarja, kot je bilo dovoljeno, ga je skrtil v poseben žep na notranji strani majice, ki mu ga je našila mama. Včasih je denar skrtil tudi v pas. Po navadi mu je švercanje uspelo, včasih pa so ga dobili in je moral plačati carino.

Ko je prišel v Ljubljano na fakulteto, je vodenje že obvladal. Nič ga ni moglo več presenetiti. No, ni čisto res. Ko so bili na turi po Jugoslaviji, je preslabo zaprl prtljažnik in zato so kovčki od Dubrovnika do Čilipov leteli z avtobusa. Precej neprijetno mu je bilo tudi, ko je v Budimpešti izgubil kovček z 10.000 nemškimi markami in dvema praznima blokoma vavčerjev. Na srečo je vse dobil nazaj. V Ljubljani je kot vodič napredoval. Bil je vodja ture s tremi avtobusi in tremi vodiči. Delo je bilo naporno, a prijetno. Sporazumevati se je med drugim naučil v kar nekaj jezikih - francoščini, italijanščini, nemščini in angleščini. Potrudil se je, da so bili gostje zadovoljni z vodenjem in nastanitvijo.

Po 10 letih potepanja pa se je odločil dokončati študij psihologije in se nato zaposlil v osnovni šoli.

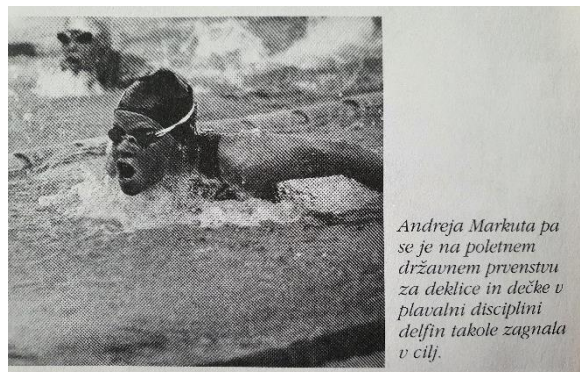
ANDREJA MARKUTA, učiteljica matematike

Brez pomisleka lahko rečemo, da je spirit animal učiteljice Andreje delfin. Se sprašujete, zakaj? Kar 10 let je namreč trenirala plavanje. Treninge je obiskovala dvakrat na dan, vse dni razen nedelje, in v enem dnevu nabrala okrog 8 kilometrov. Še do danes se ni spočila 😊

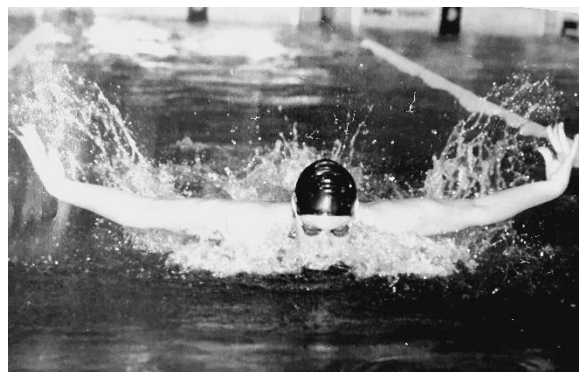

Bila je v slovenski reprezentanci, prejela pa je tudi športno štipendijo. Njene police se krivijo pod težo 130 medalj in številnih pokalov. Plavala je discipline 100 m, 200 m in 400 m mešano ter 200 m delfin, 100 m hrbtno, delfin in prosto. Večkrat so bili njeni uspehi omenjeni tudi v časopisih. Videla je že velik kos sveta, ko je hodila na tekmovanja v različne države: na Češko, Hrvaško, Madžarsko, v Avstrijo, Nemčijo, Italijo, Lichtenstein), udeležila pa se je tudi olimpijade mladih v Kanadi, kjer je osvojila 4. mesto.

Tudi danes učiteljica Andreja še vedno rada oponaša delfine in plava, kadar le utegne. Zaradi vseh preživetih ur v bazenu pa se je navadila, da pod sabo vedno vidi dno, zato se na morju ali v jezeru vedno oddalji od obale le toliko, da pod sabo še vedno lahko vidi morske ježke in klobase.

Andreja Markuta pa se je na poletnem državnem prvenstvu za deklice in dečke v plavalni disciplini delfin takole zagnala v cilj.

ELVIRA GARIBOVIĆ, učiteljica razrednega pouka

Kdo ne pozna učiteljice, ki z eno roko dirigira, z drugo pa zbira zamaške, oblačila, hrano ... 😊 Njen najljubši hobi pa je petje. Poje že od svojega četrtega leta, ker ji to res veliko pomeni. Začelo se je v vrtcu z zborčkom, nadaljevalo v

osnovni in srednji šoli s šolskim zborom, na fakulteti pa je pela že v dveh zborih. Sedaj pa aktivno poje v učiteljskem pevskem

zboru naše šole in v pevskem zboru Mavrica na Jesenicah, kjer je doma. Poleg tega vodi tudi pevski zbor na naši šoli, med študijem je namreč naredila še izpit iz zborovodstva.

V svojem domačem kraju je tudi aktivna prostovoljka; pomaga pri zbiranju najnujnejših potrebščin za socialno šibkejše družine, organizira čistilne, zbiralne in druge akcije ter se jih tudi sama udeležuje. Na naši šoli pa, saj veste, zbira zamaške, zvezke ... - kar je pač v danem trenutku potrebno.

Njeni dnevi so nabito polni, a vse to so zanjo prijetne stvari. Prav vse dejavnosti ji pomenijo pravzaprav sprostitiv.

URŠKA UDE, socialna pedagoginja

Na vseh zimskih šolah v naravi je ena od vaditeljic tudi učiteljica Urška. Seveda, ko pa je v mladosti tekmovala skupaj z znano smučarko Urško Hrovat in bila od 5. so 8. razreda članica A-reprezentance v smučanju. Smučanje je trenirala celo osnovno šolo, od prvega razreda dalje je bila članica Smučarskega kluba Tržič, v 2. letniku gimnazije pa je prenehala zaradi poškodb. Zaradi treningov in tekem je v šoli manjkala tudi po 300 ur in več, vendar je bila zelo disciplinirana in kljub vsemu vedno odličnjakinja.

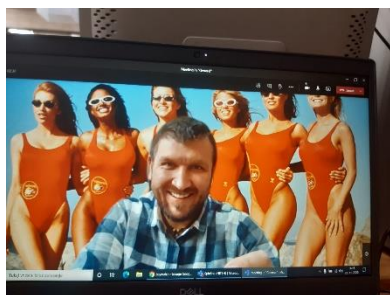

Njen največji dosežek sta zmagi v slalomu in veleslalomu v Španiji, doma pa ima sicer številne medalje in pokale. Najraje od vsega pa je vozila smuk, saj obožuje hitrost in nepredvidljivost. Seveda samo pri smučanju 😊.

Šport jo je naučil odgovornosti, samostojnosti in vztrajnosti, v veliko oporo pa

so ji bili vedno starši. Danes rada prenaša smučarsko znanje na mlajše rodove na številnih tečajih ter zimskih šolah v naravi. Neznansko rada še vedno drvi po belih strminah, kadar je le priložnost.

MARKO KERN, učitelj razrednega pouka

Multipraktik. V drugem razredu je začel igrati klavirsko harmoniko. Pa še na sto drugih krožkov je hodil, ker je bilo treba sprobiti vse. Njegova sestra je igrala klavir - malo je gledal zraven, malo probal, in je šlo. Zdaj najraje igra klavir oz. klaviature, navdušuje pa se tudi nad glasbeno produkcijo. Kdo ne pozna njegovega hita

»Šola od doma«?

V petem razredu je začel trenirati vaterpolo. Njegov talent je odkril Prevodnikov predhodnik na šolskem plavanju. Od vaterpola je učitelj Marko odnesel 15 dodatnih kilogramov, ko je prenehal z aktivnimi treningi 😊. Plava pa odlično in se v vodi počuti kot riba v vodi, haha. Tudi učitelj plavanja je in statistično je vsakega petega četrtošolca učil plavati na Debelem rtiču.

Včasih je bil tudi tabornik je bil, zdaj je po duši. Obvlada preživetje v naravi. Taborniki radi kurijo ogenj v naravi (in pečejo hrenovke), Marko pa se je za potrebe večernega romantičnega osvajanja naučil še kitare. Ker obožuje Boba Dylana, se je kar čez noč naučil še orglic. Potem je iz Avstralije prešvercal didžeridu in ga zdaj igra. Zna piskati tudi na frulico in blok flavto.

Taborniki so Marku dali tudi željo po potepanju. Bil je že marsikje, marsikje še bo. Pred par leti je prehodil je celo

obalo Poljske, 687 km. Ko je odkrival svet, se je samoumevno navdušil nad fotografijo. Sprva popotniško (pripravil je nekaj potopisov in razstav v Mariboru, kjer je študiral), nato so ga začeli zanimati bolj ulični motivi, ljudje v trenutku vsakdana in socialni motivi. Zdaj fotografira sem in tja, bolj za uslugo prijateljem.

Še najraje športa. Teče, hodi v gore in hribe, kolesari, obožuje supanje, je zaprisežen snowboarder, rola brez bremz, rolka s Pennyem, sprehaja Wickie (šestmesečni pes) in kroti tri otroke.

DUNJA JEZERŠEK, učiteljica slovenščine

V osnovni šoli je trenirala tenis in bila v kategorijah do 12 in 14 let med prvimi tremi tako v Sloveniji kot v Jugoslaviji, sodelovala pa je tudi v slovenski reprezentanci. Prva mesta je dosegala po navadi le takrat, ko nepremagljive Kranjčanke Barbare Mulej ni bilo na turnirju, na primer na republiškem prvenstvu do 16 let pa nekajkrat na slovenskem pokalu

... Nabrala so se številna druga in tretja mesta. Že v srednji šoli je nato postala teniška trenerka in 10 let učila otroke, pri čemer je zelo uživala.

Od nekdanj rada teče, pred nekaj leti pa je na Ljubljanskem maratonu postala državna podprvakinja v teku na 21 km med veterankami, kar se ji je zdela res dobra fora, saj teče samo za sprostitev in se ji niti sanjalo ni, da bi morala počakati na kako razglasitev rezultatov.

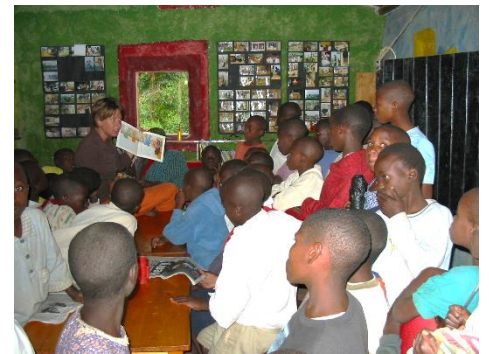

Menda je bila najbolj lena tenisačica na Balkanu in najbolj srečna, kadar je staknila kako poškodbo in ji ni bilo treba na trening. Danes pa se ji to žal maščuje, saj strašno rada teče, kolesari, igra odbojko, hribolazi itd., pa jo ves čas kaj boli in nonstop jamra.

Med študijem je začela potovati in obrnila že lep del sveta, nekajkrat je ušla tudi za 6 ali

8 mesecev ter potepanje združila s prostovoljstvom. V Ugandi je pomagala postaviti na noge botrski program za sirote, organizirala številne aktivnosti za šolarje, začela pa je tudi s plavalno šolo za učence ob jezeru Bunjonyi, saj skoraj nihče ni znal plavati in

mnogi so se utopili. Danes ni več tako, saj se je šola plavanja obdržala. Vodila je tudi delavnice za ugandske učitelje, pomagala postavljati šolske knjižnice, v Nepalju pa je delala v sirotišnici. Trenutno se ji zdi, da je že čisto predolgo »doma« in bi z veseljem nekam zviznila ...

ŠOLA

V šoli bilo je vedno tako,
da učenca nikoli ni fletno bilo,
je vedno bilo se treba učiti
pa še kup domačih naredit.

ko učitelji med odmori zabave imajo,
se fletno smeji, ocene delijo,
med sabo na glas o nas govorijo,
mi tiho pri miru v razredu sedimo,
v strahu v tablo debelo strmimo
in groznih ocen se strašno bojimo.

Brina Drole, 6. a

POLENUHOVANJE

Zakaj ljudje sploh majo službo?
Rabiš samo kavč in dobro družbo.

Pobiraš dnar od svoje mame,
živiš sam tam, kjer ful je hrane.

Nič ne delaš, sam sediš,
ješ dobrote, slani kiš.

Svoje sobe ne pospravljaš,
bruto plačo zun zapravljaš.

Bor Štibelj, 6. a

VESOLJSKE

Zaradi nje smo vedno slabe volje,
zato smo se odločili,
da jo bomo izstrelili v vesolje.
V vesolju se bo naučila o geografiji
in zelo stari galaksiji.
Žbogar je rekel, naj se malo
nauči o galaksiji,
saj nima pojma o geografiji.

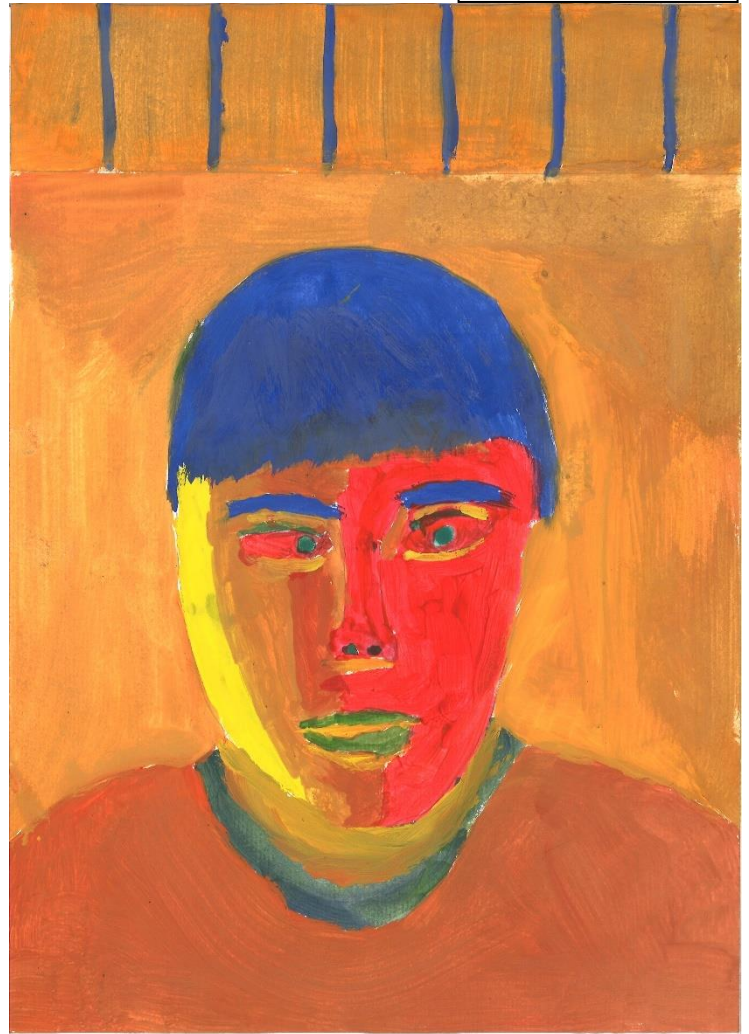
Selmin, Šabić, 6. a

Bil sem slabe volje in rekel:
»Učiteljica mora v vesolje!«

Kupili smo par raket in
jo poslali na drug planet.

Učila je celo vesolje, ampak vseeno
rekla: »6. a zna veliko bolje!«

Lion Kondić, 6. a

KORONSKA

Zdaj, ko tu ju grozna bolezen,
čisto vsak v vladi je jezen.

Bolezen nadela si imena je tri,
covid, korona in virusi.

Zdaj čisto vsak,
ki nam je enak,
nosi te maske,
obvezne okraske.

Kamorkoli danes greš,
z avtobusom ali peš,
nujno rabiš potrdilo,
če ne, ti bo 400 € odbilo.

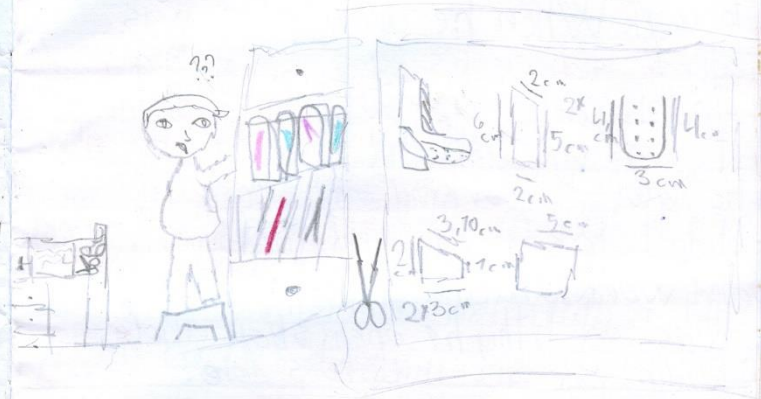
Zdaj lahko samo še upaš,
da korone ne dobiš
in še dolgo ne zboliš.

Brina Zupin, 6. a

SHOEMAKER

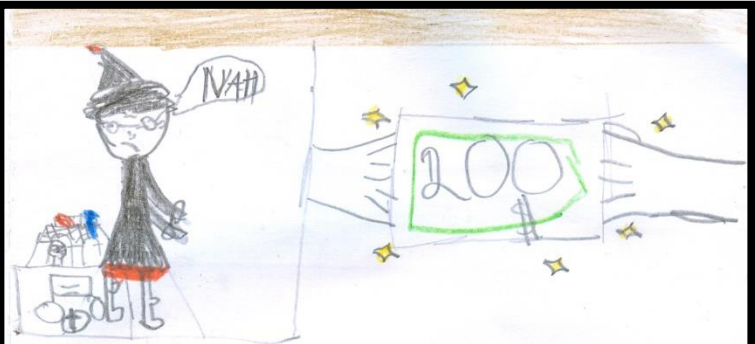
Manja Š
B. D.

Once upon a time there was a shoemaker who loves his job. Once at night he was about to close shop but he heard a lady stop him. She ask him

if he can make shoes for her black, purple and green. He says that he was about to close and he can't make them tomorrow. She was angry and says if I don't see my shoes at this table I will

close shop forever and then she leaves. Shoemaker gets scared and runs to his table making new shoes. He was looking for a black fabric but he didn't see it. He wishes for fabric and POOF! There was. He was confused and goes back to work. When he draws a plan, it is already midnight. His eyes were getting harder and harder and POOF! He falls asleep. It was one AM and he wakes up. He saw all the shoes working on their own. He didn't look at them and just work, work and work. Shoemaker helps them when it was six o'clock. He opens his shop and the lady asks, 'Are my shoes done?'

Yes, they are here, says she. She takes them and pays him. He takes money and POOF! Disappears. Shoemaker is confused. He runs to the lady and asks, 'Where is the money?' 'I give to you,' says the lady. 'Now this is not true. I take money and it disappears. You know, says the lady, you just want more money. NO! She gets her police hands up. What is going on? She is a witch. She is a criminal. How much did she need to pay you back? 150\$. She pays him back and goes to jail.

MAGIC MARKER

Kristof
and
Brina

Once upon a time there was a boy who hates school very much. His name was Jan.

The English teacher dictated him a lot of text.

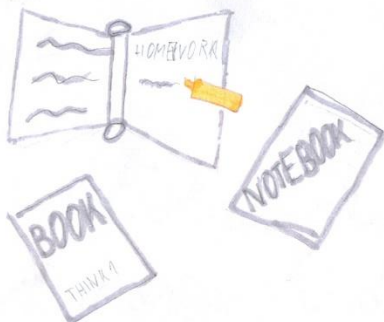
He didn't like to write.

In the morning he found a magic marker in his pencil case.

Yan dreamed about a magic marker that wrote itself.

He remembered he had lots of homework to do. When he said aloud homework, the miracle marker started writing a homework.

With his magic marker he loves to go to school again.

